

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ŘÍJEN 2010

Letošní houbařská sezóna byla obzvláště vydařená. Zejména v okolí obce Holubinky se letos houbám velmi dařilo a díky zdejšímu klimatu některé dorůstaly až do úctyhodných velikostí!

vážený starosta, pan Bobeš. Samotní obyvatelé pak byli sice nevelkého vzrůstu, oblečení do barevných suknic a sdružení v rodinách, ale velice soutěživí a neustále zvelebující své překrásné zahrádky, kterým vévodily houby rozměrů vpravdě gigantických. a nejen to! I sem dorazil vynález živé televize. Zejména večerní zprávy měly sledovanost skoro stoprocentní. Dva kašpárci – Aleš s Michalem – drželi nad

Městečko Holubinky, o kterém vám chci povědět pár slov, ale na mapě nehledejte, nenašli byste ho. Tvoří ho pár chalup – chatiček, pár obydlí – stanů s podsadami, hostinec U Pomeřančového hříba s velkovyvažnou – což je táborová jídelna s kuchyní a hlavně honosná budova radnice se zasedací síní – klubovnou. Neraď bych také opomenul kvalitní zdravotní středisko U Srdečného klouzka (ošetřovnu). Slavné obecní radě v této malebné vsi předsedal

městečkem ochrannou ruku a byli za to občany každé ráno pozdraveni spolu s obecní radou provoláním „Dobré ráno, obecní rado, dobré ráno, kašpárci!“

A kdo že byl letošním vítězem hlavní houbařské sezóny? Víte, to vlastně ani není tak důležité. Snad ale jen pro pořádek zmiňme, že to byla „modrá“ rodina Adamsonova, nad kterou držel patronát kronikář, místostarosta a místní informátor (protože informuje) pan Hroch.

Velký úspěch zaznamenal i vydařený první obecní reprezentační ples městečka Holubinky. Inu, letos se prostě houbám dařilo, a to nejen v Holubinkách. Užili jsme si dalších skvělých čtrnáct dní s vynikající táborovou hrou od Zlatých šípů Ivo Skočka, se sebranou partou vedoucích, kamarádů, bez kterých by to ani nebylo možné a bezva partou dětí. Můžeme tedy uzavřít další táborovou kroniku se slovy: „To bylo dobré, to se povedlo!“ a přidat další do řady důvodů, proč zůstat dál se svým oddílem, ať už jako dítě nebo jako vedoucí. Má to smysl.

Děkuji vám všem.

Váš kronikář, informátor (protože informuje)
a vedoucí TOM Klub lesní moudrosti, Roudnice nad Labem
Vratislav Hroch Florián

Ilustrační foto: Václava Hušková - Uncida, TOM Pěšinky a Ostrží, Hradec Králové

OBSAH

říjen 2010

- str. 4 Na slovíčko s J. Buňkou, (ton)
Činnost ČRDM, Ondra Šejtka
- str. 5 Léto pacovských tomíků,
Václav Hrobský
Daleká cesta, Jirka Chour
- str. 6 Holubinky, Pavla Janečková
- str. 7 Круиз по „нашей“, P. Dvořák
Mafie u Zálesáků, Ivan Kula
- str. 8 Cesta kolem světa za 80 dní,
Stáňa Jelenová
- str. 9 Slovensko 2010, L. Nováčková
Tomíci z Chotěšova, A. Seidelová
- str. 10 Mezinárodní putáček,
Rostislav Kašovský
Divoký západ v Olšovci,
L. Šusteková, K. Gawelczyková
- str. 11 Sraz tomíků v Toulcově dvoře,
Petr Teringl
Rejnoci na Lužnici, L. Musílková
- str. 12 Hvězdy Severu, Martin Krchák
Letní Polana, Jiří Černer
- str. 13 Dnem i nocí, Zdeněk Šmída
Prázdniny se Zálesáky,
David Šimek
- str. 14 Original Hoch-und
Deutschmeister, Petr Vlček
Dolomity 2010
- str. 15 Velká barbecue na Lužnici,
Jirka Magasanik
Kulíšci na psím zubu, (ton)
- str. 16 Česká Itš, Zdeněk Šmída
- str. 17 Moravská Itš, Ivo Skoček
- str. 18 Táboření v Banátu,
T. Bajerová, H. Paňáková
- str. 20 Woodcraft, Ablákela-J. Porch
- str. 21 Tábor s Arabelou a Rumburakem, Hana Paňáková
- str. 22 Jak Vejři zachránili pohádky,
Veronika Houdková
- str. 23 Letní vodácké putování,
Hana Žambůrková
- str. 23 Trénování ve Švihově,
Denisa Molková a
Bára Doležalová, Úhlava
Náš letní tábor, Jaromír Doulbál
- str. 24 Ufoni na Morávce, M. Boucká
- str. 25 Zprávy z ústředí
- str. 26 Ohlasy
- str. 27 Výlet do Rumunska,
Filip Fífa Kulhánek

Turistické závodění: střídání v čele

Dvacet let je pořádný kus života. Přesně tolik roků se Zdeněk Vejrosta věnoval dobrovolné funkci šéfa rady turistických závodů. Závodů doslova žil – jako pořadatel, aktivní závodník, metodik a dodejme, že i jako obětavý „sháněč“ peněz od sponzorů. Turistické závody, dnes již téměř profesionální sport na vysoké úrovni, do kterého se Zdeňkovi a jeho týmu každoročně podařilo zapojit tisíce organizovaných tomíků a také pěknou řádku skautů, pionýrů či neorganizovaných dětí a mladých lidí, jsou v našem hnutí fenoménem. Jedněmi nadšeně přijímané, druhými přehlížené, třetími věcně akceptované – to jsou závody, kde se běhá, staví stan, orientuje podle buzoly či poznávají památky a jiné pozoruhodnosti naší země, odhaduje vzdálenost, určují dřeviny a byliny...

Na loňském poděbradském sněmu mu vedení asociace udělilo Stříbrný hořec, nejvyšší spolkové ocenění. Dnes se rozhodl, že po dvaceti letech v roli šéfa závodů skončí. Výměna na tomhle postu mne přiměla k malému zastavení a zavzpomínání. Závodníci, zejména tým kolem Zdeňka Vejrosta, jsou tvrdohlaví dřiči a nadšenci. Dvacet roků fungovaly závody bezvadně a spolehlivě. Ne snad, že by při organizaci něco tu a tam nezaskřípalo, že by nebyly rozdílné názory na pravidla závodů, že by v dílčí věci neselhal ten či onen pořadatel, že by místo domluveného autobusu zahraničních závodníků neprijelo jen skrovné osobní auto, řečeno s jistou dávkou nadsázky. Ať se ale dělo cokoli, byl zde Zdeněk a jeho lidé. Úporní, schopní, do věci doslova zažraní, organizující si závody po svém (od vedení měli absolutně volné pole působnosti). Nejednou jim přišlo, že máme v podpoře závodů málo štedrou ruku. Podařilo se jim dokonce přimět dva členy spolkového předsednictva, aby s logy závodů na vestách obleku vyrazili do pojišťovny Generali shánět sponzory a panáčkovat před šéfstvem pojišťovny, želbohu marně...

Nepopřu, že byly i chvíle vypjaté. Závody se rozvíjely jaksi dynamičtěji, než dovolovaly finanční možnosti asociace a KČT – a vysvětlit to nebylo vždy jednoduché...

Šéfstvo závodů si ale dovedlo pomoci. Uměli sehnat nemalé sponzorské prostředky – za to jsem je vždy obdivoval a toto uznání trvá dodnes.

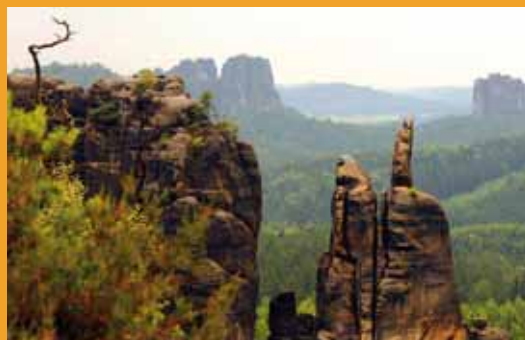
O úrovni, na jaké jsou dnes závody, svědčí i živé a přehledně vedené webové stránky www.turisticky-zavod.cz, pravidelně vydávaná brožura Závodník, a fakt, že Zdeněk, Tomáš Fúsek a „jejich“ lidé, rodiny nevyjímaje, dovedli zařídit, aby medaile a diplomy předávali starostové, primátoři, a že se tomíci – borci z turistických závodů ocitli na galavečerech, v regionálním i republikovém tisku. Udělali tím našemu hnutí dobré jméno a obrovskou službu.

Tahoun Zdeněk Vejrosta je možná dnes z nepřetržité práce kolem závodění trochu utahan. Má na to nárok. Rozhodl se předat štafetu dalšímu odvážlivci, Jiřímu Buňkovi z Kralovic, v týmu však spolu s Tomášem Fúskem a Evou Vilhelmovou zůstává.

Patří mu převelký dík můj i celého náčelnictva spolku, všech, kdo v krajích závody organizují a kdo vědí, kolik práce to dá, ale i sportovců, kteří si každoročně přijdou „jen“ zaběhat.

Odvážlivci Jiřímu Buňkovi, dlouholetému trenérovi a staviteli tratí, však děkuji též – laťka je pořádáně vysoko.

Tomáš Novotný,
předseda Asociace TOM

POZVÁNKA

30. letní sraz tomíků se uskuteční v nejsevernějším cípu Čech v okolí nejmladšího Národního parku naší republiky – v Českém Švýcarsku. Pořadatelem srazu je turistický oddíl Stopaři Mikulášovice.

Přesný termín a místo pobytu se dozvíte v příštím čísle Tomíka.

Tomáš Fúsek

Na slovíčko s Jiřím Buňkou

Přebíráš náročnou štafetu šéfa rady závodů Asociace TOM po dvaceti letech, od Zdeňka Vejrosty, který pracoval s obrovským nasazením a udělal ze závodů takřka profesionální sport. Kam budeš směřovat turistické závody ty, s čím do funkce přicházíš?

Převzít štafetu od Zdeňka bude velice náročné. Nevím, jestli mojí výhodou nebo nevýhodou je dvacetiletá zkušenost s opravdu profesionálním závodním sportem, a to basketbalem (na pozici trenéra, rozhodčího i předsedy krajské STK). Některé principy, které fungují v řízení basketbalových soutěží, bych chtěl přenést do prostředí turistických závodů. Jedná se mi především o návrh řešení problémů s nedostatkem kvalitních proškolených a hlavně ochotných rozhodčích, a tím zajištění konzistence posuzování jednotlivých závodů Českého poháru.

Všechny moje úvahy vycházejí z myšlenky pokusit se posunout turistické závody opět o kousek dál od zábavy do závodního sportu. Prvotním předpokladem tohoto postupu je ochota a zájem oddílů, klubů a vůbec všech zainteresovaných o tento posun. Zatím mám náznaky, že by většina závodníků a klubů tento posun

přivítala. Moje úvaha je založena na předpokladu, že když tomuto sportu věnují za rok 10 závodních víkendů (3x krajské závody + 3 pohár + 1x MČR + 1x MMTZ + 1x MČR štafety + 1x MČR smíšenky), což je pětina víkendů v roce, pak je hnacím motorem závodníka opravdu sportovní touha po úspěchu a řídicí orgán soutěže, tj. Rada TZ, by měla postupovat tak, aby umožnila tuto touhu zrealizovat.

Je pochopitelné, že v dnešní době jakýkoli posun do závodní oblasti je spojen s přílivem peněz do sportovního odvětví a bohužel turistické závody nejsou ve srovnání s atletikou, maratony, koly, ale ani s nahoře jmenovaným basketbalem, tím neatraktivnějším sportem pro sponzory. Zatím nevím, jak tuto skutečnost změnit, ale věřím, že ve spolupráci s radou a garanty v krajích se nám podaří překonat i tuto překážku a s rozšířením povědomí o turistických závodech sehnat i nějakého generálního sponzora pro Český pohár. Vždyť cca 1300 závodníků, kteří pohár absolvují, je dobrou základnou pro potenciálního sponzora. V dnešní době mají pořadatelé závodů největší podporu v radnicích měst, ve kterých působí a pořádají jednotlivé závody.

V myšlenkách jsou samozřejmě také úpravy pravidel, ale ty vždy vycházejí z připomínek oddílů a závodníků. Zatraktivnit závody nějakou novou kontrolou či rozšířit stávající kontroly, to je otázka na radu a garanty v krajích. S nějakými úpravami přijdeme určitě po jednání rady na konci tohoto roku, po zhodnocení letošní sezóny.

Na závěr mi dovoluete poděkovat Zdeňkovi za řízení závodů v předchozím dlouhém období i za to, že vyhověl mému přání a zůstává členem rady TZ. Taktéž mu přeji mnoho úspěchů v jeho pokračující závodnické kariéře, což samozřejmě platí i pro všechny závodníky do následující sezóny.

Jiří Buňka,
rozhovor vedl
Tomáš Novotný

Činnost České rady dětí a mládeže

Kromě valného shromáždění, které se uskutečnilo v dubnu, byla největší akcí ČRDM letošní Bambiriáda. Ta se v roce 2010

konala ve všech 13 krajích ČR a zdobilo ji motto „Tvůj průvodce volným časem“.

Dalším projektem ČRDM s názvem Kamchodit.cz byla interaktivní mapa míst, kde se konají volnočasové aktivity, do které již mnoho tomíků zadalo souřadnice svých kluboven. (Na další netrpělivě čekáme!)

Z řady realizovaných akcí pak již pouze namátkou vyberme například projekt Kecejme do toho! – strukturovaný dialog mládeže, který se prostřednictvím webových stránek www.kecejmedotoho.cz a dalších veřejných debat snaží zapojit mladé lidi do diskuzí o veřejných tématech.

V létě bylo také lehce rušno kolem nové hygienické vyhlášky, ale ruch se opět trochu utišil po návštěvě hlavního hygienika dr. Víta na několika táborech. Pan doktor byl dokonce i na jednom tomickém, kde nakonec zjistil, že je vlastně vše v pořádku.

Co se týče zahraničních aktivit, tak posledních několik měsíců bylo opravdu živo. Nastartovali jsme mezinárodní výměnu ČR – SRN – Izrael, kdy se skupinka Čechů, Němců a Izraelců snažila vzájemně obohatit o informace s židovskou tematikou, a na začátku září se také v ČR objevilo 10 Jihokorejců. Ti si zde, dle vlastních slov, báječně užili připravený program a ke konci roku tedy vyrazí česká skupinka k nim – do Jižní Koreje.

Po dlouhém čekání se ČRDM podařilo i vstoupit do tzv. YouthFora, což je jakási evropská rada mládeže, a tím se splnil jeden z našich dlouholetých cílů!

Neustále také funguje náš zpravodajský server Adam.cz a stále vydáváme časopis Archa, kam tomíci také hojně přispívají. Během roku jsme pak dvakrát finančně pomohli postiženým povodněmi, kdy tyto malé finanční dary snad pomohli tomíkům z oddílů BVU a skautům ze Slatiňan.

Ondra Šejtka,
foto: Jiří Majer

LÉTO PACOVSKÝCH TOMÍKŮ

...začalo už několik týdnů před samotnými prázdninami – věc zatím u nás v Pacově neslychaná a vlastně i zarážející. Na vodácký tábor po Vltavě na 37 dětíček pouze tři dospěláci, a to si vaříme, vše vezmeme a nikoho nešetříme. Nakonec jsem musel slevit ze své hrdosti a asi na začátku června jsem prostřednictvím asociace oslovil kolegy, zda by někdo nepomohl.

Díky všem, kteří se ozvali (a bylo jich opravdu hodně), ale většinou to bylo projevem sympatií – všichni již něco měli. Přesto opravdu všem díky za projevování zájmu!

Léto tedy začalo stavbou tábořiště na Sluneční stezce, a jelikož se nás sešlo přes padesát, tak to bylo rychlé a svižné. Hned první den prázdnin jsme odjížděli na již výše zmíněný **Tábor cvoků**, a to jen s těmi třemi bláznivými v čele. Ale bylo to nakonec vynikající toulání po Vltavě a okolí s perfektními dětičkami. Řeklo by se Vltava a v červenci – to je šílenství, vždyť se nemá kam ponořit pádlo! Byli jsme však překvapeni, nebylo to tak strašné, a to i zásluhou domluvy na třech tábořištích, kde nám vymezili místo úplně mimo a ještě poskytli slevu. Tady jsme moc ve

ré mělo zákaz návštěv, a tak nebyla nouze o plížící se maminky s dalekohledy prchající mlázím, pokud náhodou horda indiánů vyrazila z tábořiště jejich směrem.

Tábor končil vlastně bouráním s využitím sil maminek, tatínek a dalších, kteří si pro potomky přijeli. Letos byl překonán rekord, za pět hodin bylo vše ve skladech na Hutích. Tentýž den se vracelo dvacet účastníků z týdenní akce **Léto v Bavorsku**. Byli hodně spokojeni, pochvalovali si i přijetí od bavorských přátel, se kterými se družíme již pátým rokem. Asi největší ohlas mělo putování s lamami, a my tak už nyní nestáčíme přemýšlet, s čím ještě originálnější můžeme přijít v dalších letech. V zoufalství padl i nápad o velmi úzké spolupráci s chovatelem skotu, ale...

styku s „taky“ vodáky nebyli. Byl to dobrý začátek léta. Po návratu domů mnozí z nás zredukovali vybavení, vyrazili jsme na týdenní **Bohatýrskou trilogii** po hřebenech Šumavy, kde jsme zjistili, jak je svět malinkatý, protože jsme se na nocležišti setkali s tomíky z Kladna. Náročná akce, která pro mou osobu naznačila, že ještě mohu... Opět týden relativního klidu a odjezd na **Expedici Suisse** do Bernských Alp, konkrétněji do hotýlku v Adelboden (doporučuji) a toulání pod i po velikánech Alp. Lahůdky na ledovcích, ferratkách, setkávání s kravami i kamzíky – byl to zážitek pro čtyřicetku horalů. Klasický týden doma pro mnohé jen na přeprání a najednou dvě akce. Ta větší pro šedesát dětíček od předškoláků po deset let věku pod názvem **Pacovské prázdnění** na oddělovém tábořišti. Opravdu jsme si užili všechno: od noční bouřky o první noci a bání se až po indiánské hrátky a první osobní krájení hub i chleba. Užili jsme si také mokra, ale to více vadilo rodičovstvu, kte-

Léto již skončilo, nastal čas bilancování. Plusem je, že máme skutečně hodně dětíček, že vlastně neuspokojíme zájemce, mínusem je, že čím dále méně jich je ochotno pracovat s dětmi. Špatně jsem vychovával své nástupce, hodně jich chce spíše být vedeno, než vést jiné, což je skoro smrtelné mínus. Ale přesto – ať žije další léto!

Václav Hrobský,
TOM Kamarádi, Pacov

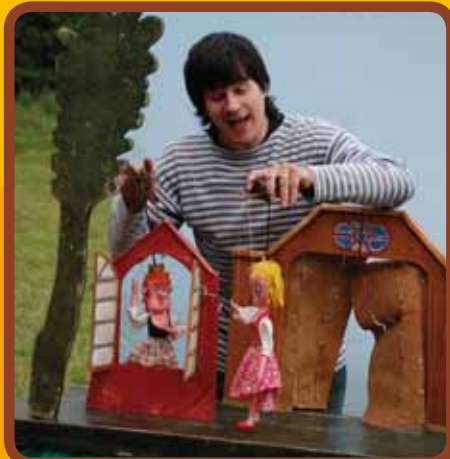
Daleká cesta aneb Tábor ušatých

Po vyhnání z ráje (tedy doufejme jen dočasně) opuštění našeho tábořiště u Berounky) se oddíl Veverků na čtrnáct červencových dní usídlil na Vysočině.

Vedra jsme našťastí zvládli bez problémů. Kožichy nám chladil vzrostlý les a také, proč to nepřiznat, pěkný modrý bazén s vodou. Ušatci hráli i divadlo, když velkou inspiraci poskytl známý Judo Hrubec. No a pečení buchet v polních podmínkách je činnost, a to mi věřte, pro kterou nemusíte nikoho dlouho přemlouvat.

Tábor skončil optimisticky, stejně jako v knize: nikoho nezahubily elil a domů nás odvezlo veliké hrudu.

Jirka Chour, TOM Veverk,
Brandýs nad Labem

HOLUBINKY

Ano, v květnu už každý ví, že v půli července jedeme na tábor, a stejně jako loni oba naše oddíly, TOM 1412 a 1419, společně. Na předtáborovce jsme se dozvěděli, že budeme městečkem zvaným Holubinky. Po několika letech jsme nejeli do Heřmanic, ale do pronajatého tábořiště v jižních Čechách – do Suchdolu nad Lužnicí. Výhody nového tábořiště – pár metrů od něj tekla řeka Dračice, a také asi půl kilometru od tábora byla pískovna, kam jsme se mohli chodit koupat.

Podle barvy obleků jsme se rozdělili do skupinek, a tak i na prvním večerním nástupu jsme už stáli po pěti skupinkách: ŽLUTÍ – Půvi, FIALOVÍ – Dubovi, ZELENÍ – Adamsovi, ČERVENÍ – Ewingovi a MODŘÍ – Barbuchovi.

Naším úkolem bylo získávat za hry písma do zprávy a podle ní vyluštit, kde roste nějaký hřib. Každý den jsme měli 15 minut na to, abychom hříby hledali, a pokud jsme nějaký našli, zasadili jsme si ho zahrádky. Hry byly různé, každý si našel tu svoji. Někteří se více líbila hra Prasata – kdy jsme museli stříkačkami za-

sáhnout prase (vedoucího). Prase nám za to dalo kartičku s obrázkem čuníka jako jeho život a pak zase hrálo dál. Jiným se zase více líbila hra Ohnyky – v ní jsme měli za úkol přepálit provázek, pak udělat pochodeň, která bude co nejdéle hořet, přesunout oheň v ohništi z jednoho konce na druhý jen přikládáním dřeva, vyrobit plavidlo a na něj dát něco, co bude hořet od doby, než dáme plavidlo do řeky Dračice a doplave k „bobří hrázi“, to všechno vyrobit jen z přírodních materiálů.

Chtěla bych moc poděkovat našim skvělým kuchařským týmům, které výborně vařily, vedoucím a instruktorům a hlavně Čambusovi – skvělému hlavnímu vedoucímu tábora, který jel s námi na tábor, bohužel naposledy.

Tento tábor se mi velice líbil a určitě se všichni po táboře sejdeme, abychom společně zavzpomínali!

*Pavla Janečková,
Tom 1412, Otrokovice*

Круиз по „нашей“

Закарпатской Украине

Byl jsem trochu v rozpacích, zda svoji první výpravu zvládnou. Ostřílení horalé, jakými jsou Honza, Eliška, Anežka, Tereza, Mikuláš a Lenka, mají už něco za sebou a výprava na Ukrajinu ve mně a Leošovi vzbuzovala patřičný respekt. Cesta vlakem byla poklidná. Jen z Čopu (Чоп) do Solotvina (Солотвино) jízda v lehátkovém vagónu nemusí být zrovna to pravé pro citlivky na čistotu.

Místní autobusové řády za moc nestojí, a tak jsme cestovali na vlastní pěst. Lidé vám zařídí odvoz kamkoliv, jen pozor na cenu. Úsek o dvaceti kilometrech pro osm lidí nestojí víc jak padesát hřiven. Může se platit čímkoliv: hřivnami, eury, dolary i českými korunami. Jazykové bariéry žádné nebyly a my si mohli užívat jízdu po místních silnicích, které vážně stojí za to! (Na jazykové bariéry jsme narazili pouze v restauraci, když jsme si objednali pečeni a pak jsme dostali smažená játra.)

První den jsme přečkali před branami národního parku, abychom nemuseli zbytečně platit za další den v něm strávený.

Než jsme se dostali na hřebeny, tak nám to dalo chvíli zabrat. Značení cest nepatří mezi silné stránky hor, a tak po pár kilometrech řekou a zarostlým lesem jsme se dostali na kýžené vrcholky, kde se nám předváděla příroda v celé své kráse. Medvěďů se bát nemusíte, protože malé koláče v trávě jsou přece od krav. Na hřebenu jsme si už byli jisti svou polohou a mohli se vydat na bývalou polskou meteorolo-

gickou stanicí na hoře Pop Ivan (Поп Іван Чорногорський) a nejvyšší horu Ukrajiny Hoverlu (2061 m). Pod Hoferkou (Гора Говерла) na značené louce pro stanování Terce ukradli boty, což byl pro nás celkem šok. Už jsme ale sestupovali z hor do nejbližšího města Rachov (Раків). Odtud jsme jeli dálkovým autobusem do Mukacheva (Мукачеве), kde jsme si našli hotel na jednu noc. Ve velkém městě, jako bylo toto, se ale bohužel nedalo platit kartou a v obchodech brali jen a pouze hřivny, což mnohé z nás velmi zklamalo.

Ukrajina je zajímavá země, kde jsou vidět velké sociální rozdíly, ale zato je život na vesnici oázou klidu a míru. Hory sice vypadají stejně jako Krkonoše, ale přijdou mi o něco drsnější. Postupem času přestanete litovat investici do drahých pohorek a hory se vám odvděčí velkou rozmanitostí jak přírody, tak i počasí.

Petr Dvořák,
TOM Robinsoni, Poděbrady

MAFIE U ZÁLESÁKU

Píše se rok 1945, o vliv ve městě soupeří čtyři rody, mafie je ovládána rodinou, v jejímž čele stojí Don Corleone. Za okny domů vládne strach, válka gangů je nelítostná. V osmi etapách táborové hry se členové družin snaží získat co největší území a pouštějí se do riskantních podniků. Tábořiště Smraďavka u Buchlovic se mění v americké poválečné město. Pravidla čístejšího boje se dodržují za dohledu Corleonových, přichází však náhlá smrt Dona Vita a rodiny hledají nového vůdce. Kdo zvítězí?

Na skautské základně v úpatí Chřibů jsme pobýli druhých čtrnáct dnů v červenci. První týden bylo parné léto přerušené jen dvěma boufkami, podnikli jsme cyklovýpravu na Buchlov, zámek Buchlovice s česnekovými slavnostmi, nejčastěji však k nedaleké přehrádce za koupáním. Druhý deštivý týden proměnil tábořiště v rozbahněný ring krkolomných pádů, našťastí bez úrazu. Tábor vyvrcholil závěrečnou bojovkou, zážitkovými balíčky, rautem a táborovým ohněm, kdy přestalo i pršet. Pěkný byl ten náš čtrnáctý tábor!

Ivan Kula,
TOM
Zálesák, Hlučín

Cesta kolem světa za 80 dní

Účastníci letošního tábora se ani nestačili rozkoukat a už je v neděli 18. července – první den našeho tábora – čekala práce. Opravit tohle, vyrobit tamhleto, aby vše na táboře sloužilo každodennímu tábornickému životu. Jakmile bylo všechno hotovo, mohli jsme se vrhnout na první hru. Hra účastníky rozdělila do šesti anglických rodin z konce 19. století. Stali se z nás Twisti, Forsyti, Copperfieldi, Pickwickovci, Holmesové a Crusoeové.

Začalo se stmívat. Bývali bychom zalezli do svých postýlek, kdyby.... „Phileas Fogg se ztratil během své cesty kolem světa,“ zaznělo z úst nejváženějšího sira. Všichni jsme se svorně shodli na tom, že ho musíme neprodleně nalézt, a když už ho budeme hledat, proč zároveň nezkusit objet celý svět za 80 dní, tak jak to chtěl udělat on.

Ve 20:45 jsme tedy vyrazili vlakem do Doveru. Naše kroky dále vedly přes Itálii, Egypt, Madagaskar, Austrálii, Indii, Čínu, Havaj, Colorado, Peru a Rio de Janeiro. V neděli odpoledne – v polovině tábora – se k naší cestě kolem světa přidali i naši rodičové, kteří nás přijeli navštívit a hojně obdarovat domácími buchtami. Navečer při drobné deštové přeháňce jsme měli mši sv. v našem hangáru, kterou sloužil P. Martin Vlček.

vali v cestě. V Číně jsme ochutnali výborný čaj Čuchaj puchaj. Jen co jsme dorazili do Peru, vrhli se na nás krvežízniví domorodci. Všichni jsme se během několika minut museli evakuovat. Útočiště nám poskytla Počepická fara a bříška naplnil zdejší obchůdek perníkáře p. Hejhala.

Ve chvíli, kdy jsme měli pocit, že nám nemůže nic zabránit ve šťastném návratu do Londýna, stala se nečekaná věc. Moře se rozbouřilo a naše loď uvízla na malíčkém ostrůvku. Hledaje, čím bychom opravili naši loď, narazili jsme na staršího muže. „Phileasi, našli jsme tě!“ zvolal náš průvodce. Chtěli jsme Philease vzít s sebou do Londýna, ale on se bránil. Pod podmínkou,

letošní táborovou hru, ale i „holkám z kuchyně“, které se báječně postaraly, aby naše těla při usilovném cestování kolem světa za 14 dní nestrádala nedostatkem. Už se těšíme na příští rok, že na báječném místě u Jezera balvanů prožijeme nová prázdninová dobrodružství a kamarádství pod Boží oblohou.

*Stáňa Jelenová,
TOM Jeleni, Sedlčany*

Na cestě kolem světa jsme zažili spoustu úžasných, dobrodružných a nezapomenutelných chvil, nepočítaně her a soutěží, několik táborových přepadů a bojů o vlajku. V Egyptě jsme byli svědky obětování člověka bohu zvířat. Strašlivé. Když jsme dorazili do Indie, začalo mohutně pršet. ale my se nezalekli a statečně jsme pokračo-

že o něm nikomu neřekneme, nám zanechal vše, co cestou kolem světa nashromádl a popřál nám šťastnou cestu k domovu.

Ještě jednou jsme se všichni vyspali v kajutách a druhý den jsme společně uklízeli, balili, brečeli a tesknili za končícím táborem a odjížděli za svými rodinami. Velký dík patří nejen všem vedoucím a zejména Veronice Matějové a Johance Kučerové, které připravovaly

Slovensko 2010

Takhle jsme si návrat ze 41. srazu slovenských tomíků nepředstavovali ani v nejbujnějším snu. Autobus vydává zvuk stáda koní pádícího ztvrdlou prérií. Místo prachu oblak kouře. Stoupáme k hraničnímu přechodu na Konečné. Těsně za hranicí je naprosto jasné, že dál nepojedeme ani metr. Na silnici se objevuje velká olejová skvrna. Bez asistence hasičů se neobejdeme. Přijíždějí dvě cisterny, terénní vůz. Chlapi svižně vystupují z aut, bez řeči se rozprchnou za svými úkoly. Velitel hasičů s námi probírá, co potřebujeme ještě zařídit.

Všechno už máme dávno pod kontrolou (zařízený náhradní autobus, odtah toho porouchaného, zabezpečená děcka), jsme na různá dobrodružství zvyklí. Líbí se mi vysoká profesionalita přístupu. Likvidace olejové skvrny, řízení dopravy. Jedno poučení – úloha tiskového mluvčího je k nezaplacení. Slyšela jsem tolik variant výkladu naší situace – až k nevíře, zda jsem byla účastníkem toho samého příběhu.

Tradiční sraz se tentokrát konal na Oravě v Dolném Kubíně. Táboření na školním hřišti mělo jednu výhodu – v dosahu pěti minut chůze byl akvapark s provozní dobou do deseti hodin večer. Bylo kde regenerovat unavená těla. Jako obvykle – zážitek stíhal zážitek. Projeli jsme se lodí po Oravské přehradě, obdivovali jsme Oravský hrad, na vorech sjezli řeku Oravu, navštívili skanzen oravské dědiny v Zuberici. Taký jsme se vykoukali v termálech v Oravici. Ten den bylo chladno s přeháňkami. Z teploučka bazénu

j jsme obdivovali nezvyklou kulisu Roháčů.

Sportovní výkony jsme si splnili vstupem na Rozsutec. V Chočských vrších to byla Prosiecká a Kvačanská dolina. V Roháčích jsme vystoupili na Babky a Sivý vrch. Dábelkou se ukázala hřebenovka Kubínských holí.

Byl to týden nabitý činností. Tomíci z oddílů TOM Stopaři Ostrava – Poruba, TOM Nezmaři Bílovec a TOM Divočáci Frýdlant nad Ostravicí mají být na co pyšní.

*Lída Nováčková,
TOM Stopaři, Ostrava - Poruba*

Tomíci z Chotěšova

To jsou naše kamarádky – Valina a Evina. Valina je čtyřměsíční hříbátko, které už toho hodně prožilo – po narození ho opustila maminka (klisna). Evina s chovatelem Jardou Valinku krmili kozím mlékem každé 3 hodiny i v noci jako miminko. Ve dvou měsících ji pokousali psi a její život visel opět na vlásku. Nyní se má k světu, ale stádo ji nechce přijmout, společnost jí tedy zatím dělají dvě ovce.

Počasí nám letos moc neprálo, a tak jsme si na koupališti ve Pteníně hráli a hodovali. Koncem srpna jsme důkladně prozkoumali zříceninu hradu Roupov na Jižním Plzeňsku. Houby letos rostly všude.

*Anna Seidlová,
TOM Borovice, Chotěšov*

Prázdninová olympiáda ve Sloupu v Čechách

Mezinárodní akce s vyvrcholením ve Sloupu v Čechách se konala 30.7.-8.8.2010. Aktéry byly TOM 9901 Čmoudík a přátelé z německého turistického spolku DWJ. Vytrvalé deště neumožnily uskutečnit celý plánovaný program, ale přesto jsme si užili zápolení na nové víceúčelové ploše. Hráli jsme nohejbal, dováděli jsme při hře Hututututu, plížili jsme se Traperech a lezli po lezecké stěně. Rádi jsme využili i císařskou míčovnu v Herberku Ferdinanda Dobrotivého, která okouzila německé přátele ručně vyrobenými interaktivními herními prvky. Navštívili jsme okolní přírodní zajímavosti, skalní hrad Sloup, Modlivý důl, i lesní divadlo s koncertem bluegrasových Poutní-

ků. I přes nepřízeň počasí jsme toho stihli hodně, ale okolní záplavy lidem moc radosti neudělaly.

Navštívili jsme i další z asociačních chalup. Nezaměnitelnou romantikou nás přivítala základna Dědov a její krásné okolí (Adršpašské a Teplické skály, Broumovský klášter, Broumovské stěny, Police nad Metují se svým koupalištěm a muzeem stavebnice Merkur). Dále jsme pokračovali do Jizerských hor. Po cestě jsme nemohli vynechat Hospital Kuks s množ-

stvím krásných barokních soch. Při pobytu v Janově jsme vystoupali na Ještěd, zaplavali si a byli vypuzeni neznámým plynem z aquaparku v Babylónu, na kolech projeli Josefův důl, Kristiánov, Protrženou přehradu, Jizerku a také poznali Muzeum skla a bižuterie v Jablonci nad Nisou i ve černí Liberec.

I když počasí nebylo na naší straně, prožili jsme hezké prázdninové soutěžení a putování. V průběhu celého týdne se děti zdokonalovali v němčině, i německé děti pochytily některá česká slovíčka.

Tato akce se uskutečnila díky podpoře Evropské Unie. Evropský fond pro regionální rozvoj: Investice do vaší budoucnosti. Ziel3/Cíl3 - Ahoj sousede. Hallo Nachbar. Fond malých projektů - Euroregion Nisa.

*Rostislav Kašovský
TOM Čmoudík, Ostrava*

Europäische Union. Europäischer Fonds für regionale Entwicklung: Investition in Ihre Zukunft / Evropská unie. Evropský fond pro regionální rozvoj: Investice do vaší budoucnosti

EUROREGION NEISSE-NISA-NYSA

Ziel 3 | Cíl 3

Ahoj sousede. Hallo Nachbar.
2007-2013. www.ziel3-cil3.eu

Sraz tomíků v Toulcově dvoře

Je sobota sedmého července a přší. Na severu Čech jsou záplavy a do zmoklého Toulcova dvora přijíždějí tomíci, aby si prožili týden devětadvacátého srazu. Co je to vlastně Toulcův dvůr? Usedlost nad svahem Botiče, v přírodě, na okraji sídliště, v Praze, ale v místě, kde si člověk myslí, že je na vesnici. Sídli zde ekologické sdružení. Jsou zde prasátka i kachny, ekozahrádka, na které se pěstuje zelenina i pro jídelnu, ubytovna a několik kluboven, které se staly naším přechodným domovem.

Na neděli jsme naplánovali hry u rybníku Šeberák. Jenže sobotní počasí bylo nevlídné, takže se organizátoři srazu dohodli s vedoucími zúčastněných oddílů, že místo vodních her a hrátek půjdeme společně do Kunratického lesa. To je les na okraji Prahy, kde si Václav IV. vystavěl svůj hrádek, ve kterém také zemřel. Hrádek pak obléhali husité a dodnes jsou vidět zbytky obléhacího tábora. V Kunratickém lese je také minizoo a několik zastavení s houpáčkami, prolézačkami a klouzačkami, které jsme v hojně míře využili. V jednu hodinu jsme došli na Šeberák, kde jsme měli v restauraci Na dně připravený oběd. Provozovatel restaurace a pláže, firma S. O. S. dekorace, nám umožnila využít i vodní šlapadla, a protože se počasí proti sobotě náramně zlepšilo, většina tomíků naskákala do vody.

Večer jsme si prohlídli tomické filmy Les dnes a Chalupáři. Večerní program celého srazu byl připravován dlouho a účastníci měli možnost v průběhu srazu besedovat se zajímavými lidmi. Navštívila nás Kamila Hnyková, jejíž přednáška se jmenovala Jak se dojí jak a byla o Himálajích. Představila Sluneční školu v indickém Kargyaku, kterou postavilo občanské sdružení Surya. Také jsme besedovali s geoložkou Lenkou

Lisou o cestě do Uzbekistánu. Zajímavou prezentaci měl archeolog Honza Mařík, který nám přinesl i vzorky archeologických nálezů. Většina z nás měla poprvé v životě možnost držet v ruce třeba keltské záušnice z doby laténské. Jen čtvrtetní večerní program byl jiný, známé trampské a country písně nám zahrála skupina Nafutro, mnozí účastníci srazu si s chutí zatancovali.

Denní program srazu si organizovaly jednotlivé oddíly samy. Organizátoři připravili celkem čtrnáct turistických tras po přírodních zajímavostech Prahy a okolí a shromáždili informace o dvaceti devíti kulturních a historických pamětihodnostech. Za týden nebylo možné zvládnout všechny nabízené možnosti, takže nejvíce se v programu jednotlivých oddílů objevily Pražská ZOO, Podmořský svět v Holešovicích, Šárka a Koněpruské jeskyně.

Jedinou stinnou stránkou organizace srazu pro mě byla kontrola z hygienické stanice. Přestože nebyla žádná faktická závada, kontrola trvala dlouho a ještě po ukončení srazu jsem musel dokládat „papíry“, které je snadné dát dohromady pro tábor jednoho oddílu, ale je komplikované je shromáždit od více oddílů najednou. Srdečně děkuji všem organizátorům, kteří zajišťovali program i hladký průběh akce.

Mimořádné poděkování patří pracovníkům Toulcova dvora za velmi vstřícný přístup a za to, že vyhověli všem našim, někdy nestandardním požadavkům. Příprava a organizace srazu byla náročná, ale radostná a věřím, že radost měli i všichni účastníci.

*Petr Teringl,
TOM Viking, Praha*

Rejnoci na Lužnici

Náš oddíl TOM Rejnoci Vrdy se každoročně vydává na vodácký putovní tábor, tentokrát na řeku Lužnici. Natěšení a plní očekávání jsme se sešli první týden v měsíci červenci na čáslavském nádraží, kde na nás již čekal náš vedoucí Luboš Musílek (Kid). Cesta byla dlouhá, a jelikož bylo přes třicet stupňů, i poněkud úmorná.

Naše plavba začínala od prvního kempu na Majdaleně. Řeka Lužnice je velmi krásná a romantická a díky nádhernému počasí se nám náš tábor mimořádně vydařil. Sjeli jsme úseky třech řek – Staré řeky, Nové řeky a Nežárky a navštívili zámek v Třeboni a Schwarzenberskou hrobku.

Večery jsme trávili tradičně zpěvem u táborového ohně za doprovodu dvou kytar, skládali jsme básničky o řece Lužnici, předváděli scénky a hráli různé hry. Myslím, že každý z nás si odvezl kromě řádného množství štípanců od vytrvalých komárů také krásné vzpomínky.

*Lenka Musílková,
TOM Rejnoci, Vrdy*

Hvězdy Severu 2010

Na přelomu července a srpna se konal ve „Spálené zemi“ tábor oddílu Hvězda Severu. Po celou dobu tábora naším největším nepřítelem déšť. Pršelo od první minuty, kdy chlapci dorazili, až po poslední minutu, když nastupovali do zpátečního autobusu. Mezitím se naší loukou hnala divoká řeka. Časem nás již přepadal takový ironický humor: „Jeden den prorší, druhý je mokro a třetí se už zase schyluje k dešti...“

Celý tábor žil v duchu mafiánských převleků, přestřelek a obchodů s nelegálním zbožím všeho druhu. Ano, táborovou hrou byla již odzkoušená Mafie, která byla vytvořena podle stejnojmenné počítačové hry s poutavým příběhem a spoustou zápletek. Nejvíce jsme spoléhali na hrané scénky a na dokonale promyšlené přesuny po mapě a soupeření mafiánských rodin o území. Každý u sebe nosil nabitou vodní pistoli a co chvíli se odehrávaly policejní razie nebo přepadení.

Každý mafián musí dobře jíst, a proto jsme nezapomněli na kuchyni. Již třetím rokem nám vařila máma jednoho z členů oddílu – Seňorita, a vařila opravdu skvěle. Novinkou tábora byl sklad, který jsme společně s rodiči chlapců stavěli již na začátku léta. Další chloubou bylo devítimetrové tpyí, které zažilo premiéru a ve kterém bydlelo celé vedení. Každý večer jsme se tu scházeli shrnout události dne, pobavit se, zahrát na kytaru a zazpívat.

Myslím, že to byl tábor, který nabídl klukům mnoho nového, a každý se tu mnohému přiučil. Nechyběla ani spousta zábavy a dokonale připravených her v podání vedoucích, kteří v tomto oddíle pracovali již mnoho let a mnoho let předtím sem chodili jako řadoví členové.

*Martin Krchák – Márfy,
<http://hvezdaseveru.cz>*

Letní Polana

Letos jsme se na letní tábor vydali opravdu daleko. Díky výhodným jízdénkám SONE+ jsme se nebáli rozjet až na druhý konec republiky. Strávili jsme krásných čtrnáct dní na tomické chalupě v Beskydech na Polaně.

Po únavném prvním dnu následovala spousta slunných i deštivých dnů plných her a smíchu. Výpravy do vzdálenějších míst byly jak jízda na horské dráze – do kopce z kopce. Jedna taková výprava byla na hranice se Slovenskem. Dorazili jsme až k rozhledně Súkenická, vyšplhali jsme se po schodech na horu a ten výhled, nádhery. I když to zde vypadalo pro spoustu táborníků jako konečná, po vyhlášení, že jdu na hranice, se stejně všichni dobrovolně přidali, a tak jsme se prošli asi půl kilometru lesem po hraniční čáře.

Na takovém nádherném místě by byla škoda hrát hru s tematikou z nějakého filmu. Hru jsme postavili na kráse přírody a lesa kolem nás. Nechyběla ani stezka odvahy – k překvapení nás všech se ani jeden táborník nezalekl temného nočního lesa.

Ubytování se nedá popsat jinak než jako paráda. Spousta prostoru na spaní, prostorná klubovna, která nás nejednou zachránila při nepřízní počasí. Vaření na kamnech a v peci nám nedělalo vůbec žádné potíže.

Závěrem snad jen doporučení: neváhejte a zajedte se tam také podívat!

A ještě poděkování všem, co se podíleli na organizaci chodu tábora, snad i těm dětem, co se nám, vedoucím, starali po dobu čtrnácti dní o zábavu.

*Jiří Černer
TOM Stopaři, Jirkov*

Dnem i nocí

Mám rád výzvy a jistě nejsem sám. V oddíle vše šlape, jak má, schůzky se střídají s výlety, tradiční výpravy jsou správně naplánované, a já přesto někdy cítím, že potřebuju zažít něco neobvyklého, utéct ze stereotypu. Právě toto se mi již několikrát podařilo účastí v čtyřadvacetihodinové šifrovací hře.

Je sobota těsně před polednem a na návsí neznámého městečka v nám naprosto neznámém kraji kdesi v Posázaví se houfují skupinky podobně vyhlížejících lidí. V pravé poledne dostáváme od organizátorů první šifru, do které se všechny týmy okamžitě s chutí pustí. Na to, abychom postupně rozluštili 15 šifer, máme 24 hodin. Vyřešením každé šifry zjistíme místo, kde se ukrývá další zpráva.

Zpočátku je boj vyrovnaný, postupem času však ztrácíme ostatní týmy z dohledu. Na scénu vstupují nervy, hlad, vyčerpání, zima a k ránu i strašná ospalost. Až ke dvanácté šifře jsme se drželi na druhém místě. Jenže pak jsme se totálně zasekli a postupně se propadli na konečné páté místo.

Je neděle devět hodin ráno a náš tým Pečené krevety se s čtyřiceti kilometry v nohách slavně blíží do cíle. Po zřícení se na nejbližší skautskou židli místní klubovny cítíme kromě únavy i pocit úlevy a uspokojení z povedeného závodu.

Zase jsem o něco víc poznal sám sebe i kamarády z týmu a vím, že se na mě můžu spolehnout, i sobě věřím o něco víc. Chcete-li zkusit něco podobně neobvyklého, prověřit tělo i hlavu, potom neváhejte a vyhledejte jakoukoli šifrovací hru, kterých se po celé České republice pořádá velké množství.

Zdeněk Šmída,
TOM Chippewa, Česká Lípa

Prázdniny se Zálesáky

V průběhu letních prázdnin sítavští Zálesáci nezaháleli. Pro své členy oddílu, ale i pro veřejnost připravili bohatou nabídku letních táborů.

Počátkem července jsme uspořádali týdenní táborovou školičku na oddílové základně ve Svatouchu. Tohoto tábora se zúčastnilo 30 dětí, které byly poprvé bez svých rodičů na letním táboře. Celý týden byla pro děti připravena celotáborová hra Gumídci. Děti intenzivně usilovaly o poražení knížete Igora a Tupounů, což se jim nakonec zdárně podařilo.

Od 10. července jsme pořádali společně s Mateřským centrem Krůček Svitavy týdenní tábor pro rodiče s dětmi v Karlově pod Pradědem. 64 účastníků celý týden zachraňovalo zatoulané sítavské skřítky a poznávalo malebné prostředí Jeseníků.

Vyvrcholením letošních prázdnin byl čtrnáctidenní tábor na Damašku ve Žďárských vrších. 95 účastníků se v průběhu tábora ocitlo v dobách středověké Anglie, kdy se občané snažili zbavit nadvlády krutého Sheriffa. Jejich průvodcem na cestě ke svobodě byl známý zbojník Robin Hood.

Doufáme, že všichni účastníci táborů si vzpomenu na krásně prožitou část léta a využijí naší pestré celoroční činnosti. Velké poděkování patří všem, kteří se dobrovolně podílejí na realizaci těchto aktivit.

David Šimek,
TOM Zálesáci, Svitavy

Original Hoch-und Deutschmeister

Dějiny metropole našich jižních sousedů jsou již od středověku také dějinami hudby. Především od 18. a po celé 19. století byla Vídeň bez nadsázky světovým hudebním centrem. Žádné jiné místo na naší planetě neposkytlo přístřeší většímu počtu hudebních skladatelů než právě Vídeň, za mnohé jmenujme Wolfganga Amadea Mozarta, Ludwiga van Beethovenna, Johanna Brahmsa, Josepha Haydna, Franze Schuberta či Strausse mladšího i staršího. Hudebním talentům se tady dařilo i díky neutuchajícímu zájmu vládnoucího císařského rodu Habsburků o tento žánr.

Že i v 21. století žijí Vídeňané hudbou, není třeba zdůrazňovat. Tu si s nimi můžete ostatně prožít nejen v mezinárodně proslulých kulturních stáncích (Státní opera, Musikverein), ale také méně okázale, přesto stylově, v městských ulicích. Doporučit vám můžeme především proměnné koncerty slavné dechové kapely kapely Original Hoch-und Deutschmeister. Při jejich poslechu zažijete autentickou atmosféru starého dobrého Rakouska. Není divu, že místní tuto kapelu doslova milují, jak ostatně dokládá přezdívková – Burgmurer, tedy hradní bruchouni.

Každou sobotu od konce dubna do poloviny října se na tři desítky hudebníků kapely Original Hoch-und Deutschmeister v parádních uniformách c. a k. vydají pochodovým krokem za zvuků hudby pod taktovkou populárního Reinholda Nowotneho od nároží ulic Graben a Kohlmarkt v samém srdci Vídně do nedalekého Hofburgu. Tady na vnitřním hradním nádvoří zvaného In der Burg, u monumentální sochy císaře Františka II., přímo pod okny spolkového prezidenta (kdysi císařů), kapela odehraje asi 45minutový koncert, při kterém zazní známé melodie z pera Franze Lehára, Johanna Strausse či Carla Michaela Ziehrera. V pravé poledne se kapela vydá zpět na ulici Graben a tím produkce končí.

Znalci dechové hudby jistě ocení skutečnost, že nástroje této kapely jsou laděny o půl tónu výše, než je u klasického ladění, jaké se používá v mezinárodním měřítku. Vyšší ladění u vojenských kapel v minulosti mělo praktický význam: zvuk kapely venku při pochodech vynikal a bylo jej slyšet hodně daleko.

Historie kapely Originál Hoch-und Deutschmeister se začala psát už v roce 1741, kdy panovnice Marie Terezie vydala nařízení, že každý pluk musí mít vlastní kapelu, která bude vojsko doprovázet nejen při přehlídkách, ale povzbuzovat i v boji. V tomto roce si kapela odbyla svoji premiéru v Miláně u příležitosti narození nejstaršího syna Marie Terezie Josefa, budoucího císaře. V pozdějších dobách císařský dvůr rozhodl, že z úsporných důvodů si každý velící plukovník musí kapelu pluku vydržovat sám. Výsledkem byla skutečnost, že se téměř všechny kapely rozpadly. U 4. pěšího pluku Deutschmeister se ale velící důstojníci rozhodli svou

kapelu podporovat i nadále, a tak přežila do současnosti. Zlomovým okamžikem pro kapelu byl rozkaz císaře Josefa II. k její přeložení do sídelního města. Tady se brzo stala více než vojenskou kapelou, stala se s ní bez nadsázky vídeňská instituce. Kapelu si oblíbili jak císařové, tak prostý lid. Využívala se především k oficiálním příležitostem, jako např. při střídání stráží či vítání hlav států. Také široká veřejnost měla čas od času příležitost si kapelu poslechnout na veřejných vystoupeních.

Pro hudební kvality kapely Originál Hoch-und Deutschmeister je příznačné i to, že v jejích řadách působila řada špičkových hudebníků, z nichž někteří se proslavili i jako skladatelé, např. Joseph Hellmesberger, Robert Stolz či Carl Michael Ziehrer. Vojenská kapela slavila úspěchy nejen ve Vídni, ale i v dalekém zámoří. V roce 1893 se stala dokonce na Světové výstavě v Chicagu nejpopulárnější atrakcí. Bouřlivé nadšení sklídila i na koncertním turné po Jižní Americe v roce 1910, kam ji osobně vyslal císař František Josef I.

I když z kapely Originál Hoch-und Deutschmeister ve své dlouhé historii neměla pokaždé jednoduché, především brzy po vzniku republiky v roce 1918 nebo za 2. světové války, tak je doposud živým symbolem Rakouska a jeho staletí trvající muzikantské tradice.

Petr Vlček

Dolomity 2010

Poslední prázdninový týden se skupina deseti mladých turistů vydala do Italských Dolomit zdolat pár jejich majestátních vrcholů. Vybaveni zbrusu novými ferrata-sety se v úterý 24. srpna vydali na 1000 km dlouhou cestu do Cortiny d'Ampezzo.

Pozdní odpoledne nás vítá slavné olympijské městečko zahalené mraky. Vybalujeme stany, vaříme večeri a jdeme na kutě. Ve středu nás čeká první ferrata – Michielli-Strobel na Punta Fiammes. Pro mnohé je to první lezení po „ocelovém laně“, ale všem je odměnou krásný výhled z vrcholu. Sestup po obrovském suťovišti, aneb na horu za čtyři hodiny a dolů za půl. Čtvrtěk se rozhodujeme pro nejtěžší výstup – majestátní Tofanu di Rozes. Vychází nám ideální počasí. Zajímavostí trasy je, že 100 výškových metrů člověk stoupá bývalou vojenskou galerií, kterou vyhloubili vojáci za 1. světové války. Pro většinu je dosažení vrcholu výškovým rekordem – 3225 m je už opravdu vysoko.

V pátek už všechny bolí nohy, a tak balíme věci a jedeme do Benátek. Tam nasáváme skvělou atmosférou tohoto architektonického skvostu. Večer přespáváme kousek od moře. Ráno si přivstaneme. Díky tomu máme celou pláž pro sebe. Sluníčko svítí, moře je teplé, ale hlavně se vlní, čehož rádi využíváme. Odpoledne jsme už dostatečně vymáčení, proto se vracíme zpátky do hor. Konkrétně pod masiv Marmolády. Místečko ke stanování nám přidělili vskutku krásné, leč trochu studené. V noci nás skoro chytly mrazíky, a tak ráno rychle balíme a upalujeme vzhůru ke třetí ferratě – Trincee. Celá trasa nám dopřává nádherný výhled na obrovský ledovec Marmolády. Italské počasí jako vždy nezklamalo. Ale co, chceme to stejně zkusit i jinde, v Rakousku. Další a další serpentiny, sedla a doliny a dojíždíme k Hohe Wandu s cílem, jak jinak, zdolání via-ferrat. Bohužel jen prší. Ráno balíme přemočené stany a jedeme domů.

Přilby bez škrábnutí, žádné lano neprasklo, karabiny vydržely a nám přibýlo zkušeností, ale hlavně nám zůstanou na celý život vzpomínky plné zážitků.

Jacek Mencner – Jaco,
TOM Maracaibo, Třinec

VELKÁ barbecue na Lužnici aneb konec konzerv v Čechách

Obvykle to bývá tak, že si z putáků pamatují věci jako: no jo, to je ta rakouská kašna, do které jsme chtěli hodit Vítka, teda dokud mu do vody nevypadl z jedné kapsy pas a z druhé peníze... nebo páno- vé, tak na tomhle jezu jsem si kardinálně natloukl bok a půl zadku k tomu. Když si na to vzpomenu, tak mě to ještě teď bolí.

Pokud namítnete, že ten obraz je trochu pesimistický a že jsme na putáku jen nesušili pasy a nenatloukali si bok při skákání jezu „bokem“, máte dozajista pravdu a k dobru přidám i pár veselejších obrázků. Stan až po vršek tropika nacpaný slámou coby bleskový kanadský žertík kluků a výraz ve tváři holek, když si do stanu chtěly dát spacáky... nebo Plesk! Trs mechu a řas vám v jezu přistané na tváři, protože jste se právě ocitli uprostřed nelí- tostné vodní bitvy, ale vám pranic nevadí, že prohráváte, plesk! protože je nádherné počasí, plesk! a voda vás, plesk! krásně chladí a hladí po nohou. Plesk! Plesk! Hej! Na chvíličku příměří, jinak ten článek vážně nedopíšu. I tohle bývají mé vzpo- mínky, když mám teď psát do Tomíka.

Jenže všechny tyhle rozmarné chvílky šmahem škrtne leitmotiv letošní Lužnice.

Těžký černý rošt, který nikdo nechtěl nakládat do lodě, aby si neumazal ruce hned po ránu. Poloprázdné klece, jindy těžké a plné konzerv, se naopak nakládaly skoro samy. Tím leitmotivem, jenž nás doprová- zel celých 14 dní, byla grilovací horečka, mánie a posedlost, která nám nedovolila v klidu si večer sednout, ohřát si konzer- vu guláše nebo hovězí na divoko a mít od vaření pokoj. A tak lunchmeat couvl před špízy, vepřové maso ve vlastní šťávě muse- lo sklonit hlavu před klobáskami, grilova- né kuřecí čtvrtky smetly z ešusu špagety se sýrem a steaky se hrdě tyčily vysoko nad otřepaným tábornickým rizotem. Ža- ludky slastně mručely a nosy se napínaly směrem k vonícímu masu. Co na tom, že se příprava večere občas trochu protáhla, vždyť hlad je nejlepší kuchař a masové hody rozhodně stojí za počkání. Zatímco oddíl si mlčky s plnou pusou pochutnává, na mně zůstává, abych „ugriloval“ závěr.

Je všeobecně známo, že člověk vnímá svět pěti smysly. Obvykle je to zrak, který mě zasypává salvou vzpomínek. Kde jsem byl, co jsem tam viděl, jak vypadal ten jez, peřej nebo tábořiště. A tak je milé, že le- tošní Lužnice nejen hezky vypadala, ale také výborně voněla a chutnala.

*Jirka Magasaník,
3. a 4. VOM, Ústí nad Labem*

Kulíšci na Psím zubu

Tedy na srubu, který mají tomíci pro- najat od Sokola Malá Strana, se rozhodně nenudili. Patnáct malých turistů a čty- ři velcí se o prvním zářijovém víkendu vmáčkli do sroubku, hráli hry a se zájmem sledovali vodáky na Sázavě stejně jako mloky, kteří se v hojném množství vysky- tovali mezi srubem a vesničkou Třebsín. Posázaví je hezké v každou roční dobu. Takový pobyt ve srubu – stařečkovi bez elektriny a s vodou branou ze studánky – je opravdová romantika. Co vy, ostatní oddíly, nezkusíte to na sroubku pod slavným Medníkem také?

(ton)

Česká táborová škola

V předposlední srpnový týden ožila tomická základna ve Sloupu opět táborovou školou. Sjelo se 21 mladých tváří z devíti různých oddílů, opět přijeli Jirka a Matěj Chouroví, Jiřínek Vraštil, Radka Šumrová, Jirka Šmída, Martin Wendler, Tomek Hurt, Blanka Cermánková, a dokonce i z velké dálky nezapomenutelný Honza Hrubec. Nutno připomenout i Evu Javůrkovou, která ovládla kuchyň a tím vlastně nás všechny.

Od prvního setkání s letošní várkou mládežníků nám bylo jasné, že to bude dobrý ročník, sešla se totiž výjimečně dobrá parta, přijeli lidi, kteří mají o vedení oddílů opravdový zájem. Nutno tedy poděkovat i vedoucím, kteří je na LTŠ poslali.

Překonávaly se vysoké lávky, hrálo se divadlo, fotilo se, lana a lasa svištěla nad hlavama. Chcete-li i vy alespoň mírně přičichnout k atmosféře táborové školy, neváhejte navštívit internetové stránky táborových škol <http://lts.a-tom.cz/novinky/>, kde najdete komentáře účastníků a fotogalerii plnou nádherných fotek.

Zdeněk Šmída

P. S. Voláme oddíly, které ještě na táborovou školu NIKDY svého instruktora nevyslaly. Neváhejte a přemýšlejte o tom již teď!

foto: Jiří Šmída

Moravská táborová škola

Na paloučku u lesa, cvrček v trávě bydlí, má tam stůlek s židlí. Na konci letošních prázdnin měl na své loučce ještě několik stanů a velkou návštěvu – bezmála třicet aktivních lidiček z tomíckých oddílů. Na asociaci chalupě Polana se totiž konala Moravská táborová škola. Nebylo pochyb, že pobyt v malebné beskydské krajině bude plný podnětných zážitků, a skutečně, během týdne bylo možno okusit mnoho. Nabídka byla opravdu pestrá: zajímavé hry, výměna zkušeností z činnosti jednotlivých oddílů, besedy nebo třeba regenerace těla v indiánské potní chýši. Ze strany lektorů byly poskytnuty cenné rady a zkušenosti z oblasti zdravo-

vědy, legislativy, ekonomiky, tábornického vybavení či topografie.

Poučení a dobře naladěni vyrazili účastníci na putování do hor, a to dokonce zahraničních. Malá Fatra byl ideální cíl. Slunce ze začátku výpravy moc nepřálo a schovávalo se za mraky, naštěstí se záhy situace obrátila, a tak bylo možno prožít jeden báječný zážitek navíc.

Neméně zajímavou zkušeností se stalo focení a natáčení vlastního filmu. Technika je dnes velmi přístupná a je škoda ji v oddílových aktivitách nevyužít. Po rychlokurzu obsluhy se účastníci pustili střemhlav do světa filmové produkce, výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat.

Týden utekl jako voda. Zbývalo poděkování za báječnou akci, zalomení palců a mohlo se jet domů, šířit nové myšlenky a nadšení do svých rodných oddílů.

Ivo Skoček – Hop,
foto z LTS:

http://zlatesipy.rajce.idnes.cz/LTS_2010/

TÁBOŘENÍ V BANÁTU

Letos jsme znovu vyrazili do Rumunska, do hor, o kterých se říká, že ukončují karpatský oblouk. Do oblasti rozkládající se nad Dunají, ve které se před necelými dvěmi sty lety usadili čeští kolonisté a zůstali tam dodnes, udržující si svoje zvyky i jazyk.

Přijeli jsme do Banátu, abychom mohli strávit dva týdny s místními dětmi na letním táboře. Na začátku nás čekaly tři dny stavění. Plně naložený vůz pana Maštaliře, tažený koňmi a směřující přes pole až k našemu táboru, bylo možné zahlédnout celkem šestkrát. A za chvíli už stály na louce U Petra, kousek od vodních mlýnů podsady, týpí, šeltr a šapitó.

Za pár dní přijelo devatenáct dětí z krajských vesnic Rovensko, Svata Helena, Gernik, Bígr, Eibenthál. Připojily se k pěti dětem z kmene Osmaka Opo z Mnichova Hradiště, které přijely s námi z Čech dřív a se stavbou nám pomáhaly. Tábor začal...

Děti byly rozděleny do čtyř rodů: hadi, jeleni, vlci a želvy „... šli jsme hrát hru, kde jsme vybojovali, jak se naše skupiny budou jmenovat. Po docela namáhavé hře jsme si konečně mohli vybrat jméno. Ve hře jsme museli sbírat kousky obrazu náčelníka Tekumseha.“

„...o odpoledním klidu jsme začali vyrábět naše rodová kopí...“ a stali se bojovníky indiánského kmene Šavanů.

Po třech dnech se stále banátské počasí změnilo a přišel čas deště. „...Při hrách nám začalo pršet a byla velká bouřka. Při bouřce jsme nemohli hrát nic po družinách a tak jsme byli v kuchyni a hráli jsme Bang! a jiné hry...“

V neděli jsme vyrazili po blátivých cestách do nedaleké vesnice Gernik. Do kostela a také vyzvednout paní kuchařku, která den předtím dorazila „...Potom jsme šli na Gernik. Na Gerniku byl trh. Vedoucí šli do kostela. Pak jsme šli k Maštaliřům pro věci, které přivezla paní Hana Paňáková (kuchařka). Pak každý jsme vzali nějakou věc. Přišli jsme do tábora a dali jsme jim ty věci...“ Přišel večer „...Večer přšlo tak vedoucí rozdělali oheň v típi. Spívali jsme spoustu písniček a Ester ze Štěpánkou měli taky písničku, protože Ester přišla pozdě když nás vedoucí volal. To bylo moc pěkný.“

Pondělí bylo ve znamení lukostřelby. „...museli jsme si udělat šípy a luk na střelení...“ „...odpoledne jsme stříleli do balonu a i do dálky...“

Hrály se i pohybové hry a prověřily se výtvarné schopnosti šavanských bojovníků. „...Poté jsme hráli hru „Boj o vlajku“, která pokračovala v poledne. My, rumuni

(zde proti sobě stály dvě stejně velké skupinky. Rumuni a Češi) jsme bohužel prohráli ale mně to ani moc nevadilo a hra se mi moc líbila....“ „...Potom jsme měli

etapu. Měli jsme si každý rod vyrobit pár postaviček z pohádky...“ „...měli jsme sněm. Na sněmu jsme si přiznávali orlí pera. Když skončil sněm tak jsme hráli divadlo s postavičkami, které jsme si vyrobili odpoledne...“

Na tábor zabloudily dva džípy s turisty, kteří se ztratili. „...Ale dnes sme vyděly dva gejpy a oni tady byly protože se strčili asi nas ptaly asy ne znamo cestu, amy sme jim řekli že ju ta sme jim ji řekli kady mají jit a odjely...“

Na výlet jsme vyrazili na 11 km vzdálené Rovensko. „...Na cestě do Rovenska jsme také hráli celotáborovou hru. Měli jsme rozluštit šifry, a potom jsme si každý rod měli vybrat jednu věc a v Rovensku ji vyměnit. Když jsme přišli do Rovenska, tak už na nás čekal oběd...“ „...zpátky do tábora jsme jeli vozem...“

V pátek měl Gábik narozeniny. „...Dnes byl pro mě velký den, totýj jsem vyplnil 11 let. Taky jsme hráli zajímaví hry. Moje oblíbená byla etapa kdy moje skupina mě měla vyslobodyt ze zajetí...“

I v sobotu byl pestrý program. „...Potom bila etapa, hrozně těžka. Sme měli přinést papírky a sirky a potom rozdělát oheň. Etapu jsme prohráli. Po obědě sme činili orlí pera...Další den dobyli divoce pomalování Šavané pevnost Boonsburg a na večerním sněmu jim byla přiznána poslední orlí pera.

V pondělí čekalo bojovníky loučení a cesta domů. Děkuji všem vedoucím i dětem za krásné zážitky. Tomáši Novotnému, Aleši Sedláčkovi a Tomkovi Hurtovi za nemalou pomoc a podporu a děkuji i všem rodičům za důvěru, se kterou své děti na tábor poslali.

V neposlední řadě pak děkuji organizacím Asociace turistických oddílů mládeže a Lize lesní moudrosti (LLM), díky kterým se tento tábor mohl uskutečnit.

Postřehy dětí z táborové kroniky
doplnila Tereza Majerová

Také v letošním roce probíhal letní tábor v rumunském Banátu, v čarovně přehádném údolí u Vodenic, pod vesničkou Gernik. Vedení a programu tábora se ujala Lesní liga moudrosti v čele s bezvadným Filipem a Terezkou, kterým vydatně pomáhali i ostatní členové ligy, Milan „Čochta“, Verča, Monika, Franta.

Táborem se ozývaly indiánské pokřiky, vyráběla se oddílová kopí, na něž se každý večer při plápolajícím ohni připevňovaly stuhý za body získané v nelehkých soutěžích.

Děti si vedly výborně a s kuráží se pouštěly do bojů o svá území. Učily se uzly, s vyrobenými luky a šípy střílely na dané cíle. I když se občas letos přehnal nad indiánskou osadou pořádný deštěk, indiánské bojovníky nic neodradilo.

Během tábora se bojovníci několikrát vydali na výpravy, kde na ně po cestě čekaly různé překážky, které ovšem indiáni, ale i indiánky bravurně zvládli. Aby osada nezůstala bez dohledu, hlídání se při první výpravě ujal velký bojovník Milan a při dvou dalších osadu hlídala kuchařka Hana. Neohroženě bránila osadu před útokem nebezpečného dobytka, který osadu napadl. Na smír pak pozvala ke stolu místního domorodce, kterému dobytek patřil, pohostila ho langoši a čajem. Též s ním statečně vedla tříhodinovou konverzaci, v níž mu, budiž jí to ke cti, ani slovo nerozuměla. Naštěstí bojovníci se konečně vrátili z výpravy, domorodec se pak hbitě vzdálil.

Než jsme se nadáli, tábor byl u konce. S dětmi jsme se smutně rozloučili, ba i slzičky se v očích zaleskly. Na památku nám ale zůstaly krásné diplomy, hřejivá dětská a od srdce napsaná psaníčka. Nezapomenutelné zážitky, lidé z Gerniku jsou opravdu velmi milí a přátelští.

Nemohu opomenout rodinu Maštaliřovu, zvlášť pana Maštaliře, který veškeré věci pro vybudování i bourání tábora odvezl se svými koníky.

Táboření v Banátu s dětmi našich krajanů bylo krásné, krásné, krásné. Nezbyvá než přát si, aby ještě dlouho, dlouho a dlouho pokračovalo. Velké poděkování patří všem, co se na přípravě a průběhu tábora podíleli.

*Za táborníky z Banátu
Hana Paňáková*

týpí jako domov

Woodcraft má hodně silnou zásadu a tou je malebnost. Malebnost – to znamená vytvářet hezké věci vlastníma rukama. Malebnost je i obklopování se takovými věcmi. Malebnost je ale i vnímání krásy. Je to i vnímání krásy v prostých věcech a ve věcech denní potřeby. Taková malebnost může panovat nejen ve vašem týpí, ale i ve vašem bytě.

Pro tuhle příležitost jsem nafotil na ligovém táboře, v čem přechovávají lidé křesadlo, které je běžnou součástí woodcrafterského táboření. Váček tohoto typu můžete použít i na jiné věci, které potřebujete mít při ruce, protože – jak známo – indiánské oblečení nemá běžně kapsy. Pro indiány byl skutečně něco jako naše KPZ – když se ztratili, měli váček s potřebnostmi vždy s sebou. Znam lidí, kteří jej používají i ve městě.

Váček je jednoduchý na stříh. Nejčastější velikost bývá kolem 10x13 cm (bez trásní), ale přizpůsobte ji podle svých potřeb. Z pevné jelenice stříhnete obdélník (nezapomeňte na překryv na zavírání!), který se podélně přeloží a nakonec (po výzdobě) sešije po bocích. Předtím je třeba jej ozdobit – nejčastěji korálky nebo malbou. U výšivky dbejte na pochopení a přizpůsobení symboliky. Po dokončení výšivky (viz minulý Tomík) váček sešijte.

Spodní část váčku zdobí trásně (našité dodatečně anebo s nimi počítejte na stříhu a sešijte váček ze dvou obdélníků, jednoho delšího). Můžete sem také přišít plechové kornoutky (návod viz níže). Přidání drobných doplňků – jako je třeba rolnička – zvýší malebnost vašeho výrobku.

Zapínání váčku řeší většinou překryv a větší perletový knoflík (je praktičtější)

nebo jen jelenicový řemínek. Nezapomeňte na připevnění dvou šňůrek v rozích na upevnění váčku na pásek.

Jak vyrobit plechové kornoutky? Vezměte plechovku třeba od ovoce (bez vzorku) a vystříhnete z ní lichoběžník. Výška bývá 1–3 cm, spodní základna přibližně 2 cm, horní tak 1 cm – ale raději si to vyzkoušejte. Pomocí kleští s dlouhými špičkami stočte kornoutek. Aby vám dobře cinkal, opalte jej nad ohněm (dá se užít i plynový sporák).

Josef Porsch – Ablákela
(ablakela@gmail.com)

Josef Porsch – Ablákela

Hana Stegbauerová – Anpao

Iva Vilhumová – Hota

Blanka Flusserová – Yutokečawin

Tereza Peková – Hanté

Jaroslav Jonák – Wakišaka
Marie Nedvědová – Mája
Kateřina Faúová

Karolína Majerová – Čanphahčawin

Ondřej Rott

Tomáš Jurkovič – Jerry

Tábor s Arabelou a Rumburakem

Letošní letní tábor Kamínku se opět konal v pěkném prostředí Buchlovských lesů v Osvětimanech.

Program tábora byl pohádkově napínavý, tajemný a čarodějný. Po příjezdu se děti ubytovaly a rozdělily do oddílů. Vymyslely si názvy svých pohádkových oddílů i s pokřiky, a tak se nám tu rázem objevili Šmoulové, Vigové, Pompové, Zvonečci a Trpaslíci.

Při prvním večerním táboráku byl nalezen zvoneček, na který někdo zazvonil, a objevil se největší čaroděj všech čarodějů, pan Vigo, který děti upozornil na nebezpečného čaroděje Rumburaka.

Na důkaz spojenectví rozdál Vigo dětem obálky s barvou na batikování triček a kouzelný zvoneček jako kontakt mezi říší pohádek a říší lidí. Další den se batikovala oddílová trička, a tak každý oddíl měl svá trička. Každý oddíl dostal od pana krále kouzelný prsten, ten musel po celou dobu tábora opatrovat a hlavně chránit před Rumburakem, aby ho neukradl. Další den následovaly popletené pohádky a kouzelná trasa s pohádkovými postavkami. Za soumraku se stateční mohli vydat na stezku odvahy za Fantomasem.

Příští ráno se objevil obr DROBR, ten každý den vyžadoval jednu lidskou oběť. Jako první byla vylosována Arabela. Děti zjistily, že obr je vegetarián a oběti chtěl chce jen proto, aby si měl s kým hrát.

V pátek se děti vydaly na výlet do Kyjova, aby si nakoupily nějaké ty dárečky a také soutěžily v anketě o nejoblíbenější pohádku. Zastavovaly kolemjdoucí občany a ptaly se jich na pohádky. Jak to dopadlo? Vyhrála pohádka Tři oříšky pro Popelku. Nakonec děti pomocí prstenu zlého Rumburaka společně začarovaly, aby už nikdy nemohl nikomu škodit. Za vysvobození princezna Arabela dětem poděkovala a ukázala jim, kam Rumburak ukryl svůj poklad.

V pohádkách všechno dobře končí, proto dobře skončil i náš letošní kamínkovský tábor v Osvětimanech. Doufám, že se dětem líbil a byly tuze spokojené.

Chtěla bych toutou cestou poděkovat všem, co se na programu i na celém táborovém dění podíleli. Byli jste skvělí a moc vám děkuji, že jste se zodpovědně a svědomitě starali o svěřené děti. Naše poděkování patří také za sponzorské dary ze zahradnictví pana Mlčocha. Všem patří mé velké poděkování!

*Hana Paňáková,
TOM Kaminek, Chropyně*

Jak Vejři zachránili pohádky

Z Lovosic jsme odjížděli druhý týden v červenci. Cesta vlakem byla rychlá, jen se dvěma přestupy. Od nádraží v Ronově jsme zamířili k chatě, kde jsme měli strávit krásných 14 dní. Tam už na nás čekaly naše věci, kluci je přivezli dodávkou.

Táborovou etapovou hru jsme uvedli divadelní scénkou: královna Fantazie proměnila děti ve skřítky. Seznámila je s pravidly hry a prozradila, jak budou podle dosaženého pořadí hodnoceny. Děti byly rozděleny do tří barevně odlišených rodů. Pak se ukázala i královna Temnoty, která jako představitel zla provázela děti během většiny her. První táborový den byl u konce.

Další dny jsme podnikali výlety do blízkého i dalekého okolí. Jeden den jsme se vydali podívat na přehradu Seč, a pak jsme zamířili do města Třemošnice. Následující den jsme navštívili zámek Žleby, kde se natáčely pohádky Nejkrásnější hádanka a Kouzla králů. Součástí prohlídky byl i krátký rytířský turnaj, zahrál si v něm i Žwejk, který skřížil kord z jedním ze šlechticů.

Nedaleko zámku se nacházela obora s bílými jeleny a dravci, tu jsme nemohli minout. Mezi lavičkami, na kterých jsme

seděli, se procházeli obrovští supi, opravdu nezapomenutelný zážitek. Výlet údolím Doubravy nám zůstal v paměti díky zpestření, které si pro nás připravili kluci. Koupili si totiž malé dětské bazénky a celých osm kilometrů Doubravy na nich sjeli. Děti byly nadšené. Zhruba v půlce tábora jsme se vydali na zříceninu hradu Lichnice. Vystoupení šermířů se moc líbilo, neboť bylo velmi vtipné. Nejvíce ale nadchlo vyzkoušení rytířské výstroje.

Byli jsme také na zámku v Cholticích, kde jsme si prošli okruh Svět vodníků a loutek černého divadla, jehož patronem je komik Josef Dvořák. Z Choltic jsme se vydali rovnou na rozhlednu Barboruku.

Mimo výletů jsme ovšem hráli také hry. První z nich byla Perníková chaloupka.

ka. Děti coby „skřítky“ měli v lese najít perníčky z nich měli postavit perníkové chaloupky. Perníčky ovšem střežila zlá královna. Další hrou byli čerti. Ti hlídali v lese zakleté duše, které musely být osvobozeny. Poslední hrou byla Šípková Růženka. Děti šly po cestě značené růžemi, na jejím konci našli spící Růženku a jeden z chlapců ji musel probudit polibkem. Potom museli splnit několik úkolů, které tam měli připravené a po jejich splnění se vydali k prince.

Když byly všechny pohádky zachráněny a královna Temnoty poražena, konal se závěrečný bál v maskách. Tam se spočítaly body všech rodů a byli vyhlášeni výsledky. Podle pořadí se pak chodilo pro odměny, které byly pro děti připraveny.

Po závěrečném báli nám zbývaly do odjezdu dva dny. V ten poslední jsme tedy podnikli poslední výlet, a to do Berlový vápenky u Třemošnice. Po její prohlídce jsme se ještě zdrželi v místní cukrárně. Pak jsme se vydali pěšky na cestu zpátky, kde nás čekal oběd.

Čtrnáct pohádkových dní uplynulo jako voda, tábor skončil a my se těšíme na ten další.

*Veronika Houdková,
TOM Vejři, Lovosice*

Letní vodácké putování

Letní splutí některé z českých řek patří k tradicím našeho oddílu. Snažíme se dětem ukázat krásu vodních toků a jejich okolí, navštívit památky, naučit děti základům táboření a dát jim lepší vztah k přírodě.

Letos jsme si pro letní akci vybrali řeku Otavu, a to úsek ze Sušice do Písku. Tento úsek není příliš náročný na čas, proto jsme měli dost příležitostí na koupání v řece, na hry, soutěže a na poznávání blízkého okolí Otavy. Navštívili jsme hrad Rabí, zříceninu hradu Prácheň, vykoupali se v Žichovickém jezírku a zajezdili na tobogánu v bazénu v Horažďovicích. Naše putování jsme zakončili v Putimi před Pískem.

*Hana Žambůrková,
TOM Úhlava*

Trénování ve Švihově

Jednoho sobotního rána jsme se místo obvyklého vylehávání u televize nebo čtení knížky vypravili zatrénovat si na jeze ve Švihově. Pršelo jak z konve. Dvě hodiny jsme stavěli přístřešek, abychom se v něm pak v klidu najedli. Až odpoledne jsme se konečně dostali na vodu. Někteří si vodu překvapivě propluli, zato jiní si pěkně zaplavali. Po usušení jsme se vydali na zříceninu hradu a pak na dřevo. Po opečeném buřtíku jsme znaveni ulehli do svých spacáků.

Druhý den jsme, ještě za ranního chladu, posnídali, zabalili a vyjeli na cestu po vodě ze Švihova do Přestic. Stále lilo. Na našem oblíbeném svačinovém jezu jsme si dokonce museli kousky jídla prostrkovat do pusy otvory v pláštěnce. A pak už jsme, za občasného pádlování, šťastně dorazili do přestické loděnice.

*Denisa Molková a Bára Doležalová,
TOM Úhlava*

Náš letní tábor

Léto je pomalu za námi a s ním i bezstarostné dny prázdnin. V hlavě zůstávají vzpomínky na hezké dny jako třpytící se kapky rosy na pavoučí síti. Mezi takové třpytící se kapky určitě patří i vzpomínky na letošní oddílový tábor. Letní tábory pořádáme pravidelně už přes 20 let.

Ten letošní jsme prožili v Dědově, na chalupě Asoéciace TOM, u řeky Metuje. Řeku jsme projeli na pálavách z Teplic nad Metují až do Velkých Petrovic. Ač se loď hodně přenášely přes mělká písčité místa, krajinově i vodácky to stálo za to. Zvláště, když bylo na teploměru 34 °C! U vody bylo vždy báječně. Na Ostaši, který se tyčí nad Dědovem, jsme si v Bludišti zahráli noční hru se svíčkami. Ve dne jsme zase prošli Teplicko-Adršpašské skály a Broumovské stěny.

Krásná byla Kovářova rokle zakončená velkými dřevěnými totemy. Druhý táborový týden jsme prožili na tábořišti pod hradem Potštejn, který je přes noc kouzelně nasvícen. Pod hradem je velké prostorné tábořiště „Vochtánka“. Leží u řeky Divoká Orlice, která je v létě sjízdná jen na nafukovacích lodích. Řeku jsme spluli z Potštejna do Kostelce nad Orlicí, protože tou dobou nebyl Litický oblouk na

lodích sjízdný. V týdnu jsme mimo jiné navštívili Rokytnici v Orlických horách, hrad Litice, Potštejn, zámek Kostelec nad Orlicí. Poslední dva dny jsme po průtrži mračen v týpi i plavali.

Příští rok snad zůstaneme zase blízko vody. Vypadá to na splutí řeky Lužnice. Přejeme všem čtenářům hezký podzim a hodně „třpytících se“ vzpomínek na letošní prázdniny.

*Jaromír Ďoubal – Samotář,
TOM Zálesák, Kutná Hora*

Ufoni na Morávce očíma Mishky

Naše letní dobrodružství začalo sedmého srpna. Z vlakové zastávky Morávka-střed je to do chaty snad jen 50 metrů.

Na táboře nás bylo celkem dvanáct, bohužel ale nikdo z našich členů z Radvanic. Ne všichni se aktivně zapojili do stavby hřiště, neboť se prý museli aklimatizovat na venkovský vzduch a hlavně museli vstřebat to, že jsou na táboře. To já důkladně poznala hned druhý den, kdy budíček nebyl v deset hodin a tichým hláskem na mě nepromlouvala má mamča, že je hoto-
vá snídaně. Po řádné rozcvičce jsme určili službu (jako každý den), ta chystala jídlo po celý den.

Druhý den se konala první výprava. Turistických výšlapů jsme během celého tábora měli pět. Prošli jsme část Beskyd, vydali jsme se na vrcholy Kotaře, Ropičky, Slaviče, Visalají, Travného, Lysé hory a Javorového.

Celý tábor panovala pohoda a klid, krom pár dnů plných napětí. Jednou z nich byla stezka odvahy, podruhé to byla zkouška odolnosti „Chaty vyhořely“ a hra „Neviditelné boty“. Ve volné chvíli jsme se chodili ke koupání splavu, i když voda byla ledová, dětem se někdy od ní nechtělo.

Patnáct dní strávených na táboře považuji za dobře investovaný čas. Byly sice chvíle, kdy se někomu chtělo jet domů

(hlavně po návštěvním dnu rodičů), na konec však domů neodjel nikdo. Také já jsem pochopila pár důležitých věcí: není důležité říkat slova jako tábor, radost, smích, odhodlání a naděje. Je důležité říkat celé věty. Věty jako například TOM UFO je bezva. I když nejsme bůhvíjak velký oddíl, máme skvělé členy a tábory. Vzdávám hold táboru Morávka 2010!

*Misha – Michaela Boucká,
TOM UFO, Radvanice*

❑ Zkraje léta udeřila strašná vedra a to-
míci trávili své táborové dny v potocích,
říčkách a loužích, neschopni rychle běžat,
často ani rychle chodit.

❑ Petra Chourová nastoupila do sekre-
tariátu České rady dětí a mládeže.

❑ Řada oddílů kvitovala již druhý Oběž-
ník náčelníka, kterým šéf asociace zkraje
prázdnin doporučil vedoucím nad třicet
let, aby se v noci zdrželi různých bojových
her a odpočívali, protože jejich zkušenos-
ti jsou cenné a nenahraditelné a byl by
věčný hřích příliš rychle se opotřebovat.

❑ Na ústředí bylo část prázdnin pusto
a prázdno: část úředníků vedla tábory,
část čerpala dovolené, někteří se chys-
tali na nadcházející otcovské povinnos-
ti, a také na odchod ze služeb tomíků
(V. Krajčovič), jiní si léčili pochroumané
končetiny (Zdenka Náhlavská).

❑ I ve zmíněném pustu a prázdnu ma-
kal Viktor Hájek na projektu Dobrovolník
a na podkladech k podzemnímu kolu do-
tací.

❑ Liga lesní moudrosti oslavila v maleb-
ném prostředí Kosího potoka u Plané své
dvacetiny.

❑ První němečtí a čeští tomíci využili
víceúčelovou zpevněnou plochu, ne ne-
podobnou sportovišti, která vyrostla díky
podpoře Euroregionu Nisa ve sloupském
herberku.

❑ Kateřina Brejchová z Pionýra, Bořek
Slunečko z Junáka a Tomáš Novotný
z asociace tomíků debatovali v červenco-
vém dusnu skautského ústředí s pracov-
níkem odboru pro mládež Jaroslavem
Tučkem o pravidlech pro poskytování do-
tací a zapřísahali ho, aby přihlédl k jejich
spravedlivým požadavkům, protože mít
v budoucnu méně peněz a ještě za tvrd-
ších podmínek jim přišlo smutné. Rád do-
dávám, že dobrá věc se podařila a dobrá
vůle zvítězila.

❑ Mysterious Marker, anonym, který
vybízeli veřejně tomíka Čmoudíka Rostu
Kašovského k demisi z klubových funkcí
a odvolával se při tom na přemyslovskou
tradici, během veder mlčel, alespoň pisatel
těchto řádků žádný další anonym nezare-
gistroval. Alespoň k něčemu byla vedra
dobrá.

❑ Česká televize pozvala šéfa tomíků do
svého pořadu Dobré jitro s ČT a anonco-
vala, že bude moci rozsáhlě hovořit o tom,
jaké to bylo na táborech za bolševiků
a jaké je dnes. Leč vše bylo jinak a v něko-
lika málo minutách v krutou ranní hodi-
nu mluvil debatoval Tomáš Novotný s pří-

Co bylo o prázdninách, v září a kousku října

tomným hlavním hygienikem a usměvavými moderátory o tom, jak je dobré mít čistý tábor a zda mají rodiče právo přístupu mezi stanující dítka kdykoliv.

Jan Judo Hrubec, loutkoherec, zahrál pro některé oddíly tábořící (nejen) na Vysočině překrásné divadlo a svěží a trochu politický kus přijel zahrát i půljubilujícímu Jirkovi Chouroví.

Woodcrafteri Filip Chmel a Terezka (tehdy ještě) Majerová chystali za podpory tomíků třetí ročník benátského táboření a úporně sháněli kuchařku. Když jim dvě nebo tři dobré ženy z řad tomíků slíbily a zase odřekly, zachránila čest našeho spolku paní Hana Paňáková, vedoucí TOM z Chropyně, která za pár týdnů mladým krajanům i jejich vedoucím chutně a ráda vařila.

Jiří Homolka, místopředseda spolku, nechal na Polaně vybudovat chodníčky ze zatravnovacích dlaždic.

Ekoterorista, který zastavil stavbu dálnice Českým středohořím v době, kdy nic jiného než její dobudování není možné, a který je postrachem celého kraje, podobně, jako kdysi byla hasička Růžičková, zastavil budování přívodu elektrického proudu do Opárenského mlýna.

Šéf národní rady Aleš Sedláček – Tokaheya se domlouval s hlavním hygienikem dr. Vítem na tom, že vrchní strážce čistoty tábořiště navštíví několik táborů. To se pak i stalo a česká média, v okurkové sezóně lačná každé zajímavosti, přinesla fotografie dr. Víta, jak na pionýrském táboře v přítomnosti šéfa Pionýra Petra Halady jí z asepticky vymytého ešusu chutnou krmi.

Z Česka odešla vedra a v několika vlnách přišly bouře a záplavy, které zcela zdemolovaly táborovou základnu TOM SPT Lomnice v Rabštejské Lhotě. Postižený oddíl a ústředí asociace požádaly o pomoc oddíly tomíků z celé republiky.

Proběhl letní sraz tomíků v Praze, početně ne příliš hojně navštívený, ale o to lépe organizátory v čele s Petrem Teringlem připravený.

Chalupa na Polaně dostala nový kabát. Jiří Homolka a Tomáš Novotný si na vodácké výpravě roztockých, litoměřických a vsetínských tomíků vyzkoušeli, jak milí jsou Švýcaři v kempech po zavírací době a jak drsné jsou tamní rozvodněné řeky.

Aleš Sedláček objednal u nového ministra školství Josefa Dobeše audienci pro šéfy spolků.

Mojmír Nováček se chystal na říjnové převzetí funkce generálního sekretáře KČT po J. Krejzlíkovi.

V Janově zmizely staré, stísněné a nemoderní záchody, a na skalnatém podloží, za neutuchajícího zájmu kolemjdoucích a velkého papírování na stavebním úřadě, se začaly díky investiční dotaci od MŠMT rodit toalety krásné, nové a prostorné, rozhojněné navíc o další sprchu, tolik vítanou zejména tomičkami. V představě se mohutně angažoval janovský správce Jindra Zápotocký, kterému za to budiž dík.

V Dědově a ve Sloupu brigádničili mladí tomíci z Poděbrad a okolí, Prahy, Roztok, Brna, Litoměřic, Liberce, širého Českolipska, s nimi také dvě skautky, které byly do práce jako drak.

V Praze se u piva sešli šéfové pionýrů, tomíků, skautů a šéf ČRD a vzájemně se strašili, jak málo bude v budoucnu na bohumilské spolkové aktivitě peněz. Dohodli se také, kolik klik a u koho vyleští, v bláhové, leč nikdy neumírající naději, že osvěta litá do hlav poslanců, vysokých úředníků a dalších osob vládnoucích tomuto státu, úbytek peněz zbrzdí, když už ne zastaví, alespoň do doby, dokud nenakoupí jeden nový pandur nebo podobný vojenský šrot.

Kaski, vedoucí tomíků z Valmezu, zřejmě v reakci na česko-francouzské škádlení, kterého se dopouští ministr-kníže, váhal s účastí na mezinárodním semináři pracovníků s mládeží, ale nakonec se rozhodl, že pojede, a ještě sehnal náhradníka za odstoupivšího skauta.

Kačka Blandová, nová sekretářka ústředí, začala spolu s šéfem spolku organizovat velké oslavy dvaceti let tomíků, které proběhnou v divadle ABC v sobotu 22. ledna večer.

Na ústředí se po mateřské dovolené, což je ale ve skutečnosti pernou prací, vrátila Zuzana Antošová a ujala se obsazování chalup a zpracovávání mediálních výstupů pro Tomíka, Turistu, Archu či rozličné weby.

Jihomoravský krajanek Martin Příbyl a vedoucí oddílu tomíků z Rosic si intenzivně vyměňovali zkušenosti z vedení oddílů.

Jan Havelka a Mojmír Nováček zorganizovali ve Sloupu mezinárodní seminář evropských turistických klubů, které pracují aktivně s mládeží. Herberkem tak zněla němčina, francouzština, slovenština, polština a občas také i čeština.

V Mezholezích byla díky investiční dotaci MŠMT obnovena žumpa u naší základny.

Oddíl Český Honza brigádně zveleboval Dědov – patří mu dík, stejně jako všem, kdo na podzim pracují na spolkových základnách.

Ondřej Šejtka, tomík a místopředseda České rady dětí a mládeže, propagoval v ČT 1 projekty národní rady.

Po dvaceti letech v čele rady závodů abdikoval Zdeněk Vejrosta, který závody pozvedl na nebývalou úroveň a který jim věnoval velkou část svého volného času. Vedení spolku jmenovalo novým šéfem rady závodů Jiřího Buňku z Kralovic, oběma mužům poděkovalo a popřálo novému šefovi mnoho zdraví.

Oženil se Karviňák Kamil Wierzgoň. Vzal si Orlovačku Lucii Kušovou.

Změny na ústředí

Se začátkem nového školního roku došlo na ústředí tomíků v Roztokách k několika personálním změnám. Agendu ohledně chalup převzala po Janě Dvořákové Zuzana Antošová. Rezervaci základny tedy objednávejte na tel. číslo 220 910 314 či na mailu chalupy@tom.cz. Vítka Krajčoviče vystřídal na ústředí pan Pavel Janoušek, který zde pracuje na částečný úvazek a na starosti má vozový park a správu objektů. Do služeb magistrátních odešel z ústředí Viktor Bambéro Hájek.

Přesné a podrobné informace o pracovní době a dalších kontaktech najdete na www.a-tom.cz.

Pozvánka

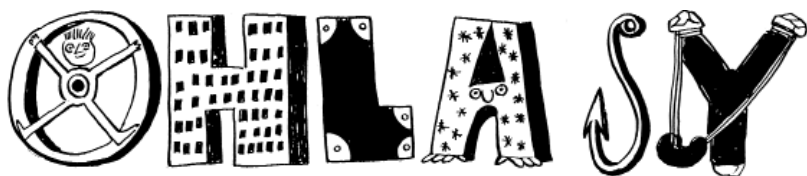
Dne 5. 11. 2010 v 18 hod. pořádá TOM BVÚ galavečer spojený s koncertem Pavla Dobeše k 65. výročí založení oddílu. To ale není vše, připravujeme další překvapení.

Na galavečer jsou srdečně zváni všichni příznivci TOM BVÚ a široká oddílová veřejnost. Akce se koná v kompresorovně Hornického muzea v Ostravě Petřkovicích.

Pro zjištění zájmu o akci a její hladký průběh, budou zájemcům zasílány mailem vstupenky. V případě, že byste se chtěli zúčastnit, napište e-mail na [bv@bv.cz](mailto:bvu@bv.cz). Podrobnosti o akci jsou průběžně aktualizovány na www.bvu.cz.

Všichni jste srdečně zváni!

Petr Gade – Skokan, TOM BVÚ

Tomíci slaví dvacetiny!

Píšeme to již poněkolkáté a píšeme to rádi. V sobotu 22. ledna 2011 se v Divadle ABC v centru Prahy oddáme od půl sedmé večer tříhodinovému vzpomínání, zpívání, poslouchání a slavení. Věříme, že na místech, kde klauni Werich s Voskovcem rozchechtávali prvorepublikové publikum za doprovodu geniálního Jaroslava Ježka, bude panovat při našich narozeninách stejně dobrá nálada, pohoda a optimismus.

Obrátíme ale k věcem praktickým. Na ústředí netrpělivě čekáme na opozdilce, kteří přehlédli, že do 27. září měli vrátit předběžné návratky se jmény účastníků oslavy. Ty nám slouží k zabukování noclehů. Zorganizovat večer a spaní tolika lidí je práce nemalá – prosím, ulehčete nám ji včasnou komunikací!

Prozatím počítáme, že z každého oddílu dorazí dva zájemci. Pokud se kapacita (cca 400 míst) nenaplní, bude prostor pro třetího... I to jsme prosili vyznačit do návratek. Individuální telefonáty, smsky či maily nemají cenu a my je v tom množství bohužel nemůžeme akceptovat – vše je třeba vyznačit do předběžné návratky, té, které měla do konce září jedním ze tří způsobů dorazit na ústředí.

V prosinci vás pak obepíšeme znovu. Nevylučuji, že budeme chtít finální návratku, již zcela závaznou. Následovat bude potvrzení rezervace od nás a výzva k úhradě sněmovního poplatku, příspěvku na raut. Už jsme avizovali, že se bude pohybovat kolem 200 Kč, lehký obousměrný pohyb nevylučujeme. Ale co se dnes pohybuje směrem dolů, že? Přemýšlíme, jak sobotní program zpestřit ještě jinou akcí. Nevylučujeme, neslibujeme, případně včas napíšeme. Sledujte, prosím, náš web, určitě budeme o všem včas informovat hlavně tam. Už teď se však na vás, kolegové, těšíme.

Tomáš Novotný,
Kačka Blandová

30. letní sraz

30. letní sraz tomíků proběhne v nejsevernějším cípu Čech v okolí nejmladšího Národního parku naší republiky, kterým je České Švýcarsko. Pořadatelem srazu je TOM Stopaři Mikulášovice. Přesný termín a místo pobytu se dozvíte v příštím čísle Tomíka.

Tomáš Fúsek

Baskarovy úspěchy

Od našeho adoptivního indického syna Baskara Chinnappana dorazil v srpnu na ústředí další dopis, ve kterém nás informuje o svých studijních úspěších.

Zdá se, že kromě toho, že Baskar je dobrý student, se mu daří ve sportu, neboť obdržel několik ocenění a medailí za sportovní klání a soutěže.

Velkou radost mu udělalo i jmenování do funkce „ředitele vánočního večírku“, který má letos na starost. Jeho úspěchy těší i nás, a jelikož Baskarův tatínek má bohužel zdravotní problémy, budeme ho i nadále ve studiu podporovat a přispívat na jeho vzdělání.

(za)

Tomík č. 75,
Říjen 2010

Časopis turistických oddílů mládeže.
Vydává Asociace TOM ČR
ve spolupráci s Klubem českých turistů,
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.
Tel. , fax: 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@a-tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili:

Jiří Chour, Tomáš Novotný,
Petr Balcer, kuha, Tomek Hurt
Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Zdeněk Šmída,
ostatní fotografie: oddíloví vedoucí

Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář
a vracejí se jen na vyžádání.
Náklad 1000 výtisků.

**Uzávěrka příštího čísla
je 25. prosince 2010**

V neděli 15. 8. 2010 uspořádal Mužský pěvecký sbor Sady premiérové Zpívání na derflanských schodech.

Hosty této divácky atraktivní akce byly také mužské sbory z Míkovic a Hradčovic. Veřejnost přivítala a využila možnost navštívit a prohlédnout si ubytovnu mládeže. Takřka nikdo z přítomných však ani netušil, jak se bývalá „klubovna“ proměnila hlavně uvnitř, jaké nabízí možnosti ubytování. Chtěl bych Vám za všechny poděkovat, že jste nám umožnili vstup do těchto vašich prostor a poskytli nám část zázemí při této akci. Těším se na další spolupráci a ještě jednou dík.

S pozdravem člen souboru a hostinský
Zdeněk Kovařík

Výlet do

Na začátku letošního srpna jsme se společně s českolipskými Dakoty vydali na dlouhou cestu do rumunských kopců a pomohli jsme tam bourat banátský tábor, který pořádala naše asociace společně s členy Ligy lesní moudrosti...

Ondra Šejtka

Výlet do Rumunska je obrovský zážitek! Když jsme první den večer přijeli do rumunské vesnice Gernik, hned všichni šli do místní hospody na limonádu a zmrzlinu. Po menším oddechu jsme se odebrali na večeri k jedné babičce, která nás pak nechala (jako jediná v Rumunsku) podojit Stračenu. Ráno jsme zabalili bágly a nasedli na připravený koňský povoz. S povozem jsme jeli po kamenité, hrbolaté a zabláčené cestě, pak už jen po kamenité a hrbolaté, po které jsme dojeli až na tábor u mlýnků. Tam jsme pomáhali s úklidem. Druhý den jsme se na táboře, který už asi 6 hodin nebyl tábořem, koupali v ledové, pitné, ale tak průzračné vodě, že tam byli dokonce i raci. Byl to dlouhý a hluboký potok, který ústí do Dunaje, a také jsme ho pořádně prozkoumali. Ten den se již nestalo nic zajímavého až na noc, kdy začalo pršet a my jsme se museli schovat do starých polorozpadlých mlýnků, kterých je po proudu potoka asi čest. Bylo to těsné, skoro jsme se do mlýnků nevešli, a ještě k tomu se Káča začala bát veverek, které běžaly po střeše. Ráno jsme vyrazili i se psem, kterého jsme tam našli, do Rovenska. Šli jsme do kopce a zase z kopce, a že to byly pořádné krpály! Pak jsme po útrpné cestě došli až do cíle, do Rovenska. Někteří jásali, někteří naopak chcípalí, ale všichni jsme byli rádi.

Rumunska

Ve vesnici se zrovna chystala svatba, takže sotva jsme se rozkoukali, byli jsme pohoštění buchtami a koláči. Ubytovali jsme se asi v nejluxusnější, ale zato asi nejdražší ubytovně, která nás mohla potkat. Všichni jásali (až na platící vedoucí). Večer jako v každé vesnici jsme měli vydatnou večeri, takže ty tuky co jsme

jdeme nějakou louku na nocleh. Zní to šíleně, ale byl to docela adrenalin a zábava. Na vysněnou louku jsme se sice nedostali, ale našli jsme si tam takový útulný plácek, kde jsme si rozdělali oheň, připravili spaní, navečeřeli se a umyli se v místním potoce s nepitnou vodou. Ráno jsme se zabalili a šli (bohužel už bez zásob vody) na druhou polovinu cesty do Bígru. Všichni chcípalí, ne z únavy, ale z žízně, byli jsme na dně a ještě to blbý sluníčko. Do Bígru jsme nakonec dorazili (jinak bych to nepsal), napili jsme se a Vítek (smrdutý Dakota) naplnil flašku a šel zachraňovat zbylé opozdilce. Hned naproti korytu bydlela paní, co nás měla ubytovat, a tak nás šla přidělit k ubytovně.

V domě, kde byli všichni Staňáci (jsou nejlepší) a tři Dakoti (jsou nejlepší, ale až po Staňácích), byla sprcha pro dva, a to obří.

Hned po večeri jsme do ní vlezli, bylo to boží. Ráno snídáně, balení a odchod do Eibenthálu, kde na nás čekal bazén. Cesta nebyla nijak zajímavá až na to, že jsme procházeli starým uranovým dolem – nádhera. V Eibenthálu jsme se šli ubytovat k jedné hodné, ale zvláštní paní. Když jsem vstoupil do toho baráku, tak jsem si chvíli myslel, že je to perníková chaloupka, ale paní byla katolička, tak asi těžko.

Po ubytování jsme se šli konečně vykoupat. Druhý den jsme jeli autem do Svaté Heleny (to je vesnice, žádný kostel) kolem Dunaje, u kterého je obličej vytesaný do skály. Potom je tam také obří jeskyně, kterou jsme prozkoumali. Ze Svaté Heleny jsme ještě přešli zpátky do Gerniku, a pak hned frčeli domů. Byl to naprosto parádní výlet!

*Filip Fífa Kulháněk,
TOM S.T.A.N., Praha*

vyběhali, jsme večer zpátky zase nabrali. Ráno jsme se již bez Hnědáka (toho psa), vydali na dvoudenní cestu do Bígru (strašná představa, já vím, sám jsem to prožil).

Zase ta samá píseň, nahoru, dolů, doprava, doleva, rovně, ale hlavně ne zpět. Až k večeru jsme sešli z kopců a šli údolím podél potoka zarostlou cestou, zapadanou stromy a doufali jsme, že na-

